

#

"Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga."

(*cf. Evanghelie după Luca 19, 40*)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naționaliști creștini

- în duhul NAȚIONAL CREȘTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul V, Nr. 73, AUGUST 2009

Apare DUPĂ jumătatea lunii 2,5 RON (25.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU

Redactor șef: Nicoleta Codrin

RELAȚII CU PUBLICUL:

ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15-19, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; site: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Actualitate Ce-ați pierdut din vedere

Lig-zag Satu Mare și Baia Mare

Atitudini Supușenie de legumă
Adio, Benedict!
România, țară de cobai?

Correspondență Altfel de politică

Carte legionară Pe drumul crucilor căzute(IV)

Spiritualitate Cele nouă fericiri

Pagini de vacanță Repere din istoria aviației
Radu Gyr - Lirica orală

Concurs, Poșta Redacției

Editorial: DEMOCRAȚIA CA PRETEXT

Așa cum am mai spus de nenumărate ori, Mișcarea Legionară a apărut ca un gest reflex de apărare a poporului român împotriva marilor pericole cu care era confruntat la puțină ani după înfiptuirea României întregite în granițele etnice.

Încercarea iudaismului mondial de a ne transforma într-un Israel european, refugiu la perioada respectivă din calea "manifestării sentimentelor de revoltă" dintr-o serie de țări europene, s-a lovit de hotărârea unui tineret conștient de pericol, tineret urmat imediat de toată floarea intelectualității românești.

După euforia provocată de perspectivele unei vieți mai bune într-o țară mai puternică și mai bogată, enorma dezamăgire creată de constatarea că profitorii de pe urma nemăsuratelor sacrificii de tot felul sunt ultimii aterizați pe pământurile noastre strămoșești - evreii impuși ca și concetățeni prin voința marilor Puteri Europene, dar și a Statelor Unite iudaizate - poporul român s-a trezit din starea de indolență, ca lovit de biciul Lui Dumnezeu.

Ceea ce pare inexplicabil pentru foarte mulți este evoluția lucrurilor după primul război mondial, acuzând mișcarea naționalistă din România de rasism, în sensul motivațiilor care ar fi determinat mișcările social-politice specifice tineretului român al anilor '20-'30.

Nimic mai fals: era vorba de supraviețuire, în primul rând economică - sau, mai popular exprimat, era vorba de salvarea bucății de pâine necesare supraviețuirii a 80% din populația acestei țări.

Ceea ce ar părea inexplicabil la logica cea mai simplă este că România era condusă de un rege care se pretindea român, de prim-miniștri și miniștri români și creștini și totuși, majoritarii - vezi bine, tot români - trălau într-o mizerie inadmisibilă, aceiași oameni care duceau de

fapt tot greul necesităților țării, în spatele lor cocărat de muncă, obligații, nedreptate și lipsuri.

Întrebarea care derivă din cele de mai sus este: De ce guvernării din perioada interbelică au acționat în mod criminal împotriva năzuințelor absolut legitime ale poporului român, favorizând în contra partidă, tocmai prin acest comportament, câștigarea de către minoritatea evreilor a tuturor pozițiilor dominante în comerț, industrie și profesii libere, cu urmările social-politice aferente?

Desigur în acest moment vă veți pune întrebarea dacă doresc - și de ce doresc - să reiau un subiect atât de "bătătorit" în discuțiile și preocupările noastre;

În realitate vrem să atragem atenția opiniei publice, în măsura posibilităților noastre, că suntem în aceeași situație limită ca în perioada de care vorbeam și că acum, ca și atunci, singura concepție politică în măsură să scoată țara din oribila fundătură în care a fost adusă de politica antinațională practică de guvernele și guvernările post decembriste, este cea promovată de Mișcarea Legionară; în care interesele generale ale societății, ale națiunii, se suprapun, se confundă cu interesele fiecărui român în parte, cu interesele familiei românești, cu interesele diverselor grupe sociale. (continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea-
Codreanu

Oare ce a contribuit în cea mai mare măsură la lejeritatea cu care guvernării, exponenți mincinoși ai unor principii avansate de niște aza-zise partide politice, și-au promovat interesele de gască, amănând în contra partidă prezentul și viitorul țării unor forțe externe interesate să domine economic și politic România?

Răspunsul este unul singur: **toleranța poporului român**, provenind dintr-un creștinism de două milenii, în care foarte mulți au confundat bunătața noastră cu slăbiciunea, **iertarea aproapelui au ridicat-o la rang de grație necondiționată a unor criminali**, asasinii ai intereselor naționale și ai sute de mil de români creștini.

Mai există o explicație legată de comportamentul românului, în general: timp de 45 de ani iudeo-comuniști i-au dresat pe oameni aplicând principiul reflexului condiționat evidențiat de un rus, Pavlov, că accesul la bucata de pâine necesară supraviețuirii este condiționat de ascultare în sensul obedienței, de participarea directă la o singură luptă, aceea a supraviețuirii!

După 1989, România a încăput pe mâna aceluiași iudaism care, pentru diversiune și pentru un acces lesnicios la pozițiile dominante în viața social-politico-economică, au declarat și au convins pe foarte mulți că de fapt singurul gen de politică posibil de practicat este democrația model occidental.

Ce este de drept această democrație acceptată în Europa și America: este produsul perfect al unei munci milenare, perseverente și bine coordonate dintr-un singur centru de putere, în mod evident iudaic, care a modelat așa-zisele libertăți democratice într-un sistem care apără și promovează la nivel mondial interesele evreiești, „producând” niveluri de trai diferite de la o țară la alta pentru a putea fi arătate celor dezavantajați ca o răsplătă a acceptării înrobirii.

Cât despre așa-zisele libertăți garantate de democrația iudeo-liberală, veți observa un lucru indiscutabil: cel mai important, „tabu” păzit cu strânsnicie de centrul evreiesc de putere la nivel mondial este punerea în discuție a numitului **holocaust**.

S-a dovedit și se confirmă în continuare că cel mai capabil popor din lume este poporul german; acest popor trebuia anihilat sau distrus și pentru acest motiv producerea holocaustului trebuia să aibă loc pe acest teritoriu.

Ce popor mai este acuzat de holocaust? Poporul român!

În mod evident mai sunt și alte țări pe teritoriul cărora în decursul anilor '20-'40 evreii au suferit reacțiile unor sisteme politice exasperate de un complex de comportamente total defavorabile intereselor populației majoritare; și atunci de ce ura iudaică s-a revărsat în mod mai evident asupra Germaniei și României – repet: singurele țări acuzate de genocid împotriva evreilor?

Este o întrebare la care vă invit să reflectați cu multă atenție pentru a vă da singuri un răspuns care să vă scoată din nedumerire și eventual din amorteală.

În tot Apusul, dar fără excepție, există partide așa-numite de extremă dreaptă, participă la alegeri, intră sau nu în Parlament, îi mai împușcă Betarul sau Mossad-ul când devin prea populari, li se mai umblă la automobil ca în cazul austriacului Jörg Heider (sabotaj constat oficial de o comisie tehnică specială a uzinelor VW), dar au voie să existe; la noi, NUI Mișcarea Legionară rămâne interzisă ca partid, în timp ce partidul comunist a fost acceptat în urma sentinței „Curții Internaționale a Drepturilor Omului” de la Haga. Totul te duce la ideea că țării noastre i se pregătește un statut de colonie, cu autohtonii cetățeni de categorie inferioară, buni pentru muncă și servitoare, românele pentru plăcerile stăpânilor și toate acestea sub oblăduirea unor guvernări obediente, de fapt slugi ale intereselor iudaice, care au ca principală preocupare o luptă pe viață și pe moarte pe cîmpul anuntat în mijlocul haitei de către un stăpân care îi privește satisfăcut și disprețuitor.

De bună seamă că tot ce se petrece la ora actuală pe scena politică a țării vă este cunoscut și din desfășurarea scenelor

absolut groțesti care trezesc fără doar și poate un sentiment de maximă îngrijorare în rândul oamenilor interesați de soarta tuturor românilor și a fiecăruia în parte, se poate trage concluzia că toată energia și toate resursele de care mai dispune societatea, exprimate de clasa politică, se consumă într-un joc de nebuni furioși dispuși să sacrifice țara pentru un loc în hora puterii.

De 20 de ani românii se mulțumesc să participe la viața politică aproape exclusiv în calitate de spectatori, aparent ignorând puterea celor 65% cărora le este silă să mai voteze, convingi prin evidența lucrurilor că nu au cu cine, neexistând la ora actuală pe scena politică decât compromiși, mulți dintre aceștia salvându-se momentan de ani grei de pușcărie prin imunitate parlamentară!

Doctrina legionară poate oferi niște soluții pentru redresarea situației create de moștenirea unei mentalități dezastruoase, altoite timp de 45 de ani pe minți și conștiințe anihilate prin teroare!

Să vedem mai întâi care ar fi defectele capitale ale democrației ale căre beneficii ne fac „fericiți” după 1989, când am schimbat stăpânul.

Citez din concepțiile de bază ale Mișcării Legionare:

1. „Democrația sfărâmă unitatea neamului românesc, împărțindu-l în partide, învrăbindu-l și expunându-l dezbina în fața blocului unit al puterii iudaice, într-un greu moment al istoriei sale”

2. „Democrația transformă milioane de evrei în cetățeni români, făcându-i egali cu românii, dându-le aceleași drepturi în stat.

Egalitate? Pe ce bază?

Noi suntem aici de mii de ani cu plugul și cu arma, cu munca și cu sângele nostru. De unde egalitate cu cei de abia 100, de 10 sau de 5 ani aici?”

3. „Democrația este incapabilă de continuitate în efort pentru că, împărțită în partide care guvernează câte un an, doi sau trei, este incapabilă de a concepe și realiza un plan de o lungă durată; un partid anulează planurile și eforturile celui alt; ce s-a conceput de unul azi, se dărâmă în ziua următoare de altul.”

4. „Democrația pune în imposibilitate pe omul politic să-și facă datoria către Neam, omul politic devine în democrație sclavul partizanilor săi... creează posturi, funcții, misiuni, comisuni,

sinecure... Dar nu din buzunarul său, ci din buzunarul țării.”

5. „Democrația este incapabilă de autoritate: un partid nu ia măsuri împotriva partizanilor săi trăind din afaceri scandaloase de milioane, din afaceri și din pradă, de frică să nu-l piardă; nici împotriva adversarilor, de frica acestora să nu-l demonteze propriile afaceri și încredințându-i.”

6. „Democrația este în slujba marilor finanțe din cauza sistemului costisitor și concurenței dintre diferite grupuri; democrația cere să fie alimentată cu bani mulți; ca o consecință ajunge sluga marilor finanțe internaționale evreiești care o subjugă,

plătind-o. În modul acesta soarta unui Neam ajunge pe mâna unei caste de bancheri.”

Închei citatele, propunându-vă să constatați că am descris situația politică și economică a României, punct cu punct, absolut amănunțit, la data de august 2009.

Totul este descris cu lux de amănunte, dar în puține cuvinte, în stil propriu legionar.

Divizarea societății în partide pentru a-i diminua puterea, grija excesivă pentru minoritari nejustificată, pierderea din vedere a situației dezastruoase a majorităților, incapacitatea de continuare în efort etc., etc.

Cine vede atât de critic și de exact situația României în luna august 2009?

Corneliu Zelea-Codreanu, descriind adevărata față a „democrației” impuse de iudaism în contra intereselor noastre naționale!

Când o face?

În aprilie 1936!

Ce demonstrează, încă o dată, dacă mai era nevoie?

Perenitatea, valabilitatea concepțiilor legionare!

Stați o secundă strâmb și judecați drept: De fapt, care e principala preocupare a democrației?

Egalitatea de drepturi! Suntem de acord; dar **cine avea nevoie de această egalitate?**

Vezi bine că nu cine o avea prin definiție, adică populația autohtonă majoritară!

Cine mai rămâne în ecuație?

Evident că minoritarii!!

Se poate trage ușor concluzia, la logica cea mai simplă, că cei care au conceput-o, au perfecționat-o în favoarea lor, au promovat-o la actualul nivel, au fost și sunt minoritari prin definiție.

Și majoritarii ce fac?

O acceptă, o practică și îi preamăresc calitățile, săpându-și propriul mormânt!

Trebuie să fim bine înțeleși asupra unor lucruri de importanță capitală:

1. Mișcarea Legionară, în toată existența ei, a respectat cu strictețe sistemul politic existent, ordinea și legile statului român - așa cum au fost, bune sau rele.

Fiind o grupare politică bazată pe ordine și disciplină, a fost totdeauna conștientă că **soluția nu era și nu este nerespectarea legilor, ci schimbarea lor prin mecanismele legale oferite de sistem.**

2. La ora actuală, punerea în discuție a marilor tare ale iudeo-democrației nu ascunde ideea unui îndemn voalat la nerespectarea legilor!

Noi vrem să scoatem în evidență cine deține paternitatea acestui tip de democrație: același care dețin paternitatea celui mai groaznic flagel abătut asupra lumii, comunismul, ciuma roșie, pe lângă care „ciuma neagră” (referindu-se aici la național-socialism) este un copil mic.

3. Dimpotrivă, ceea ce contribuie esențial la ora actuală la dezastrul economic și politic al României este nerespectarea măcar a legilor existente.

Se pune problema că în curând vor lipsi banii pentru plata salariilor și a pensiilor, ca un exemplu noi vă dăm o soluție care într-un an ar reduce situația economică dezastruoasă: sancționarea legală a evaziunii fiscale.

O să spuneți - și o să spună - că „știam demult acest lucru, și vom lua măsuri drastice etc., etc.”. Noutatea propunerii noastre constă însă în aplicarea legii cu fermitate și, atenție, retroactiv!

Care este faptul cel mai evident atunci când vorbim de evaziune fiscală: apariția de bunuri de mare valoare la persoane care nu plătesc impozite sau nu au plătit la momentul apariției bunurilor. Deci să fie luat fiecare cetățean în parte: (i-ai făcut vilă la munte și la mare, sau în cartier rezidențial, sau „castelul” cu zeci de camere și tot atâtea turnulețe, sau automobil de sute de mii de euro; nu avem nimic împotriva; la un milion de lei trebuie să apară în contul tău fiscal achitarea sumei de 50.000 lei (ca exemplu). Nu ai fost impozitat cu suma corespunzătoare, ești hoț sau evazionist fiscal.

De ce s-a trecut cu vederea și se trece în continuare acest comportament?

(continuare în pag. 5)

Ofensiva antihriștilor

O știre preluată de pe Altermedia ne semnalează că în timp ce pevinginea distrugerii organizate a credinței prin „educație sexuală” (unde se învață doar măsuri de contracepție) și propaganda diversității homosexuale par a nu mai putea fi oprite (s-o creadă ei!), având de partea lor lobby-urile globaliste, în timp ce apar „directive ale nediscriminării”, în același timp, evident, apar tot mai multe cazuri de creștini persecutați pe față, fără nici un fel de jenă.

Altermedia a relatat în nenumărate rânduri, ca și ziarul nostru, despre creștinii silii să apeleze la justiție după ce au fost suspendați sau concediați din cauza credinței lor care, chipurile, îi împiedică să fie suficienți de „toleranți”, sau ale cărei simboluri, chiar atunci când sunt foarte discrete, deranjează vederea unor persoane - altfel foarte tolerante și înțeleghătoare, cu alte „orientări”. Și cu cât sunt aceste alte orientări mai spurcate și mai scârboase, mai infecte, mai imorale și mai diavolești, cu atât sunt și deranjații de creștinism mai puțin deranjați de ateismul și satanismul orientărilor respective.

Explicația oficială este următoarea: crucifixul le poate răni sentimentele musulmanilor și ale evreilor (punctul pe i). Despre perdeaua de fum numită „sentimentele rănite ale musulmanilor” putem spune că de când mămălița ne-a făcut, nu am auzit de vreo plângere oficială, UNA, în acest sens, făcută de musulmanii din Europa, SUA, sau Oceania, vis-à-vis de creștini.

Și cine s-a găsit acum să-i apere pe musulmani? Exact ăia care îi căsăpesc și-i ciomăgesc în Orient!

Voi, adevărații „răniți în sentimente” (ca și cum ați și ce sunt alea), chiar credeți că toată lumea are ciungă în păr?

Dacă ai o cruce la gât, mai bine o ascunzi sau poți fi concediat în țări cu „tradiție democratică”, pline de principii și de suficiență maximă, precum Marea Britanie și Statele Unite, unde discriminarea se vinde drept toleranță.

Statele Unite și Europa, continente civilizate de creștini, au ajuns să înlăture însemnele creștine ale fondatorilor lor, au ajuns o rușine. În demo(n)ocrație inventată de ei, în sistemul lor politic cabotin, hedonist și ipocrit, creștinul trebuie să se ascundă pe la colțuri ca nu cumva ateul sau evreul, deveniți majoritari, să-l părăsască că poartă însemnele unei religii ce vrea să debaraseze pe om de toate defectele și răutățile lui native, pe care le dezvoltă și cultivă ajutorat de mediul ateu ce demo(n)ocrația i-l oferă cu generozitate spre a crește și viețui.

Astfel, aflăm dintr-o ediție a Mail Online, cum o asistentă din Marea Britanie își riscă locul de muncă, pentru că poartă la gât o cruce de un centimetru, chiar dacă nu la vedea. Hellen Slater, de 43 de ani, a fost somată în scris să renunțe la simbolul credinței sale purtat la gât, oferindu-i-se alternativa plină de libertate și egalitate, de a-l purta în buzunar (eventual într-un buzunar drept).

Solicitată să dea explicații, conducerea spitalului servește, ca de fiecare dată, o explicație „europeană”: problema nu este religia femeii, ci lipsa de conformare cu uniforma spitalului. În unitatea medicală respectivă este limitat numărul de bijuterii pe care angajații îl pot purta, pentru a prevenii infecțiile (!!!) Astfel, angajații trebuie să poarte măneci scurte și să renunțe la ceasuri și bijuterii când intră în contact cu pacienții.

Măi, puțintelor la minte care impuneti reguli, dacă problema ceasurilor este de înțeles (practic o altă perdeă de fum!), orice prost din lumea asta știe că aurul și argintul ajută la vindecarea rănilor. Și atunci cum se produce infecția, măi puțintelor la minte, aflați în funcții de decizie? Chiar credeți că prostii lumea în față cu bazaconiile voastre?

D-na Slater afirmă că este vorba de un simbol al credinței sale, atrăgând atenția că unele femei

musulmane angajate în spital poartă batic. „Crucea înseamnă foarte mult pentru mine. Mi s-a spus că o pot ține în buzunar, dar nu este același lucru. Credința este importantă pentru mine” a declarat asistenta. Hellen Slater. Ea spune că probabil a fost reclamată de către colegi după ce aceștia i-au văzut lanțul ieșit în mod accidental de sub gulerul uniforme.

„A fost reclamată...” Dvs. realizați cum sună asta? După primirea somației de concediere, asistenta și-a luat concediu medical. Noi sperăm să își găsească alt loc de muncă, iar spitalul să își pună o firmă mare la intrare: „Atenție, în acest loc va îngrijește satana! Simbolurile lui Dumnezeu nu au ce căuta aici, decât ascunse în buzunarele voastre!”.

Am ajuns ca pe vremea iudeo-bolșevismului (și era logic să se întâmple așa, fără Dumnezeu, fără Mântuitor), să facem denunțuri contra „dușmanilor poporului”, să dărmăm sau să mascăm biserici prin construirea lângă ele a unor edificii imense și seci, de sticlă și oțel, am ajuns să ne ascundem crucea sub haine și de acolo să trebuiască să o punem în buzunar - și din buzunar, probabil sub pernă, am ajuns să dăm icoanele jos din locurile unde ar trebui să fie pentru a aminti de Hristos, am ajuns să devenim preoți doar dacă intrăm în masoneria cea satanică și vom ajunge în curând să ne facem din nou cruce cu limba în gură, de frică să nu ne vadă vreun „rănit în sentimente” ce ne-ar putea turna la cei „care veghează la siguranța noastră”.

Cine își pune întrebarea dacă homosexualii rănesc sentimentele a 80% dintre creștini? Nimeni! Nu contează asta, noi să nu rănim sentimentele musulmanilor și evreilor fuști din Asia cu cămilele și primii de noi cu brațele deschise. În cazul pidonșnicilor ofensivi nu se mai dau legi de nediscriminare a creștinilor, pentru că toate legile sunt doar în apărarea tuturor activităților depravate, imorale, anticreștine, anti-Hristos. Tot ce este anticreștin devine lege. Tot ce este creștin sau aduce aminte de Hristos, devine încălcare a legii.

Atât de mult îl urăsc pe Mântuitor din neam în neam cei care l-au răstignit, folosindu-se de uneltele lor ignorante, atee, sau venale, încât nu le e frică că în curând Dumnezeu o să dea cu ei de pământ!

„MEMORIA”, revista gândirii arestate a devenit, în noul socialism științific multilateral spiritual involuat în care trăim, revista gândirii asasinată și îngropată pe furis.

Nu spuneă Căpitanul să nu depinzi niciodată de alde Membrii Comisiei de acordare a subvențiilor? Nu zicea oare Căpitanul să nu depinzi de „români-români” precum Alexander Baumgarten, Peter Demy, Liviu Papadima sau Alexandru Cistelean? Ce să vă facem, doamnelor și domnilor, dacă nu ascultați de cei mai mari înaintași ai românilor?

Micaela Ghițescu, redactorul șef al revistei „Memoria” a declarat următoarele:

„În anii 2007 și 2008 revista a beneficiat de un punctaj superior, de peste 80 de puncte, ceea ce i-a permis să capete subvenții.

Pentru 2009 am avut neplăcuta surpriză de a fi depunctați și deci să nu mai îndeplinim condițiile de finanțare.

Trebuie să știți că, în anii trecuți, grilele de evaluare ale AFCN (Administrația Fondului Cultural Național) au fost absolut identice, iar proiectele revistei „Memoria” pentru aceiași ani (2007, 2008, 2009) au fost, de asemenea, identice.

Din păcate, nu ni s-a dat nici o explicație în legătură cu surprinzătoarea depunctare.”

Să v-o dăm noi, a mia oară, explicația, stimată doamnă: nici unul dintre comisiștii adepți ai unei Noi Ordini Mondiale satanice, lichelele domice să parvină în orice regim indiferent care ar fi el, sau urmașii lor ajunși la putere, și cu atât mai puțin stăpânii lor din umbră, iudei sau iudaizati, nici unul dintre aceste specimene nu dorește analiza, deconspirarea, aflarea adevărului în problema

aducerii comunismului în lume, și expunerea lui publicului îndobitocit și ignorant.

Acest lucru se datorează faptului că analiza și expunerea originii creațiilor comunismului de tip vechi, cât și a intențiilor lor reale, ne vor duce invariabil spre următoarea concluzie: creatorii acestui sistem inuman, diabolic, terorist și ipocrit sunt bancherii evrei.

Uneltele primare folosite în instaurarea comunismului de tip vechi și instalarea terorii roșii sunt etnicii evrei.

Victimele lor sunt în proporție covârșitoare creștinii și în proporție de 99 % neamurile planetei - celelalte popoare, adică.

Și atunci, dar mai ales acum, datorită unor vechi tare ale neamurilor pământului, evreii conduc lumea din umbră - și, mai ales, evreii conduc lumea fără nici o perdeă. Oricât de cretin ai fi, este imposibil să nu observi această stare de fapt, palpabilă și pentru cineva care mănăiește bastonul alb.

Și atunci, ca și acum, doreau și doresc instaurarea unei Noi Ordini Mondiale, prin două metode diferite, ordine socială atunci intitulată „comunism”, acum intitulată „globalism”, în care ei, etnicii evrei, să aibă rolul privilegiat în societate, rol pe care li-l tot predică rabinii prin sinagogi în fiecare sâmbătă.

Ei sunt, în mintea lor, aleși de Dumnezeu să conducă lumea și să nimicească toate celelalte rase - și nu să reveleze Pronia de care s-au îndepărtat precum minus infinit de plus infinit. Ei trebuie să se înmulțească și ceilalți trebuie să dispară, inclusiv coreligionarii lor evrei modești și simpli care nu le acceptă planurile demonice, coreligionari de la care nu pot mulge nimic și/sau care le devin „a pain in the ass”.

Aflarea faptului că evreii au adus comunismul în lume, că ei l-au implementat și promovat și finanțat și instrumental pentru instaurarea unei *Novus Ordo Seclorum*, aflarea crimelor, ororilor, asasinatelor rituale comuniste din istoria noastră foarte recentă - conform intențiilor și proiectelor revistei „Memoria” care nu fac decât să răscolească, să aducă aminte, să expună, să incite la a-ți pune întrebări de genul „de ce?”, „cine?”, „pentru ce?”, sau la a exclama „niciodată din nou așa ceva!” - ei, bine, toate acestea se potrivesc ca nuca în perete cu intențiile și proiectele lor.

De aceea, printre multe altele, în țara noastră a fost înființată această comisie „de evaluare și selecție” (compusă din cine, în afară de alogeii enumerați ceva mai sus, de cine aleși și pe ce criterii de competență?), numită *Administrația Fondului Cultural Național*, care, pe baza unei grile (inventată după ce principii, norme, reguli, stabilită de cine?) dă note, ca la examen (pe baza cărui punctaj, stabilit de cine?): ești pro-globalist-comunist, lei 10; ești cu „Memoria” creștin, lei 2 - pentru că globalismul comunist tocmai că vrea să-ți adoarnă memoria.

Globalismul-comunist nu vrea să se mai vorbească despre comunismul vechi, pentru că el tocmai dorește să ni-l bage pe gât pe cel nou, imbutățit.

Nu putem, decât cu părere de rău, să ne aducem aminte cum Constantin Ticu-Dumitrescu, cu foarte puțin timp înainte de dispariția sa fizică, într-un interviu acordat revistei „Formula As”, declara cu vâdit regret și tristă mirare că Europa nu intervine în a grăbi condamnarea reală a comunismului, că nu se fac presiuni în acest sens, etc. Presiuni s-au făcut, dar de către promotorii comunismului de tip nou, și totdeauna în sens invers decât se așteptau unii dintre romanticii foști deținuți ai pușcărilor roșii.

De aceea are loc acum și acest act ordinar, executat de către o comisie de alogei și de vânduți, care tale și spânzură după cum li se dictează de către stăpân!

(continuare în pag. 11)

Lig- xag prin reședințe de județ

SATU MARE ȘI BAIA MARE

(continuare din numărul trecut)

În aceste zile toride ale lunii august vă propun să facem o excursie de o săptămână în nordul țării, în cele mai îndepărtate județe, Satu Mare și Maramureș, aflate la cca. 700 km de Capitală.

SATU MARE

Jud. SATU MARE, predominant ocupat de câmpie, are o bogată încălțură istorică.

Pe locurile municipiului Satu Mare se afla înainte de sec. al IX-lea o cetate de pământ care făcea parte din Volevodatul românesc al Bihorului, încheiat în sec. IX - X. Apărând autonomia voievodului împotriva cotoririi maghiare, Menemur a rezistat în această cetate trei zile de asediu.

În 1181 Satu Mare era comitat, în 1217 avea privilegiul de cetate regală, dar în 1241 cetatea a fost distrusă de tătari.

Municipiul poartă numele actual din 1769. Astăzi este un însemnat centru industrial și cultural, aici funcționând Teatrul de Nord cu două secții, română și maghiară, precum și Filarmonica de Stat, alături de muzee, Casa de Cultură, cinematografe, cluburi.

Muzeul local are două secții: cea de istorie, care prezintă materiale de arheologie; ilustrând istoria Transilvaniei din timpuri străvechi până în epoca feudală, și secția de etnografie ce cuprinde o colecție de artă populară, costume ș.a.

Obiectivul turistic major este marea Catedrală

Specialitatea locului este palinca de prune, care trece de 60 de grade, fabricată toamna târziu în curțile localnicilor.

Odată pe an are loc în Țara Oașului sărbătoarea Sămbrei oilor, care datorită farmecului ei atrage zeci de mii de vizitatori, unii veniți chiar din diferite părți ale Europei.

Din păcate, aceste tradiții populare încet-încet tind să se estompeze: mulți oșeni, de ordinul miilor, și-au găsit de lucru în Paris în mod special, iar difuzarea presei sau ca muncitori necalificați, iar banii agonisți îi investesc în construcții masive de case cu etaj, spațioase, unele chiar având piscină, dar care nu mai au nimic comun cu arhitectura populară locală. Aceasta nu se întâmplă numai la Negrești, ci și în comunele oșene Certeze, Satul Nou și altele.

romano-catolică, o construcție din anii 1786-1798, ridicată în stil clasic, cu o navă având două nișe laterale, înalte și adânci, la mijloc un transept cu brațele rotunjite, încununat cu o cupolă monumentală. Fațada, precedată de șase coloane robuste corințice, a fost încadrată în 1837 cu două turnuri.

Aceste obiective se pot vizita dimineața doar în 3-4 ore.

După amiază, în funcție de preferințe, se pot vizita două localități din județ, aflate însă pe drumuri opuse, plecând din Satu Mare.

Primul drum, în direcția Oradea, te duce, după numai 34 km, la CAREI.

Și aici obiectivele turistice se pot vizita în numai 2 ore. Este vorba de castelul fortificat din sec. al XV-lea, restaurat în 1848, și muzeul local cu profil de istorie și științe naturale.

Cealaltă variantă turistică ce pleacă din Satu Mare te duce la NEGREȘTI, oraș ce se află în mijlocul Țării Oașului.

Zona este cea mai frumoasă din județ: are dealuri pe care sunt construite vechi sate îngrijite, cu case țărănești și biserici din lemn - autentică și originală creație de arhitectură populară - și prin frumusețea și originalul port format din clop (pălăria mică din paie), straiță brodată în culori vii și cizme negre de piele.

Dansurile populare nu au asemănare în toată țara: au ritm, iar tipurile dau culoare jocului.

În Negrești trebuie vizitat muzeul etnografic în aer liber.

BAIA MARE

Spre deosebire de jud. Satu Mare, județul învecinat, MARAMUREȘ, este mult mai bogat în obiective turistice și stațiuni balneare, și are multe părți pentru practicarea sporturilor de iarnă.

BAIA MARE, aflată la 60 de km de Satu Mare, are o așezare nu numai frumoasă, dar și prietnică: în față, spre sud, șesul cu tot beșugul de vii și livezi, iar de cealaltă parte, cum treci de grădina publică, începe pădurea și muntele.

Municipiul își datorează înființarea și dezvoltarea tocmai acestor bogății naturale - și cu deosebire mineralelor metalifere.

În muzeul localității se află un sigiliu din sec. al XIV-lea, ce reprezintă un țaran care lucrează cu sapa la poalele unui munte, alături de un miner care sfărâmă minereul cu târnăcopul și ciocanul, în gura unei galerii subterane.

Piața Cetății, cunoscută și sub numele de „Corso”, are două interesante obiective turistice: Turnul lui Ștefan sau „Turnul cu ceas”, ridicat în sec. al XIV-lea, în stil gotic, și clădirea școlii generale în care se afla în sec. al XVIII-lea Mănăstirea călugărilor iezuiți.

Alături, în Piața Libertății, se află Biserica Sf. Treime, construită între 1717 - 1720 în stil baroc. În aceeași piață se află casa lui Iancu de Hunedoara (sec. al XV-lea), precum și clădirea vechii Monetării, astăzi sediul Trustului Miner, construită în 1738.

În Piața Libertății se află nu mai puțin de 14 case particulare declarate monumente de arhitectură.

Nu departe, pe str. Cloșca, se află vechea cetate cu Turnul Măcelarilor.

Muzeul local prezintă numeroase exponate privind dezvoltarea mineritului, a comerțului, extragerea aurului și alte îndeletniciri ale locuitorilor de pe aceste meleaguri.

Pe Dealul Florilor, locul pitoresc cu deosebire al localității, se află o biserică de lemn adusă dintr-un sat maramureșean; alături de aceasta, în imensul parc, se află stadionul de fotbal, teatrul de vară, ștrandul și un colț zoologic.

ÎMPREJURIMILE te îmbie la excursii.

Se poate urca la vârful Pleștioara, de 806 m, la Vârful Strâmba (838 m), la vârful Ignis (1307 m), la lacul lui Pinteia (437 m), sau la cabana Izvoarele, aflată pe un drum lateral, în apropiere aflându-se Cheile Tătarului.

Cel mai solicitat loc însă, atât vara cât și iarna, este cel de la Cabana Mogoșă (731 m), aflată pe malul lacului Bodi, unde există câteva părți de ski deservite de teleferic.

O altă atracție la sfârșit de săptămână este ștrandul de la Firiza, aflat la numai 11 km depărtare de Baia Mare, la poalele Igheșului, pe malul lacului de acumulare.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

Atitudini

SUPUȘENIE DE LEGUMĂ

Îmi place să cred că sunt ultimul din această țară care i-aș acorda primarului Mazăre von Constanța o geană de respect.

Cariere d-lui Mazăre, de nabab exhibiționist cu proprietăți în Brazilia, iahturi de lux și, culmea... carnet de socialist, sunt, cred, unice într-o Europă a bunului simț.

Dar... la noi, ca la nimeni... E destul să ne amintim că am fost singurul popor de pe mapamond care a făcut dintr-o analfabetă dr. inginer și academician. Așa se face că, rămânând de ani într-o amorțeală de neînțeles, acceptăm cu o stupidă candoare ca politicieni verșii să-și desfășoare nestingheriți marile potlogării, favorizate de o legislație de maximă și INTENȚIONATĂ ambiguitate.

Și iată-l pe acest musiu **Mazăre în centrul atenției presei. Ce a făcut acest personaj jalnic?**

O biată glumiță: s-a plimbat „în pas de gâscă”, înveșmântat în haine de „ofițir” neamț al Wehrmachtului (nu SS, cum tendențios s-a afirmat), la o anonimă paradă a model.

Un flecușet, care ar fi trebuit să treacă neobservat.

Dar nu s-a întâmplat așa. **Au sărit ca arși cei de la Comunitatea Evreiască**; mai mult, anumite cercuri supraextremiste din Israel au dorit cu orice preț să facă din acest fânțar de Constanța un harnăsar nazist.

Speriat de moarte, cel pe care Ilici Iliescu îl etichetase drept „animal”, a căzut în genunchi și și-a cerut, oficial, scuze. Ce poate fi mai greșit?

Scuze pentru ce? Că s-a deghizat câteva ore într-o onorabilă uniformă a unui Stat beligerant de acum 70 de ani?

Ar fi trebuit ca primii lezați de protestul evreiesc să fi fost cei de la Ambasada Germaniei. Și asta pentru că o uniformă oficială a Statului german este blamată și calificată a fi fost de rușine, când în realitate ea a fost purtată cu onoare pe câmpul de luptă, de numeroși ostași care au luptat nu numai pentru idealul lui Hitler, ci ca să doboare cea mai odioasă și perversă dictatură, cea stalinistă.

Pentru mine a rămas o mare enigmă atitudinea guvernelor și opiniei publice din Germania de a ține nasul în țărână de-a lungul a peste 40 de ani și a-

lăsa pe alde regizorii Moritz și Saul să sculpte sute de „filme artistice” care au înveninat conștiința popoarelor lumii, zidindu-le convingerea că nația care i-a dat pe Goethe, Schiller, Kant, Bach, Beethoven, Robert Koch și alți astrali corifei ai umanismului ar fi de fapt o nație de criminali.

Dar asta e treaba nemților, uimitor de rapid convertiți la idealul pecuniar și la îmbogățirea prin business.

Aș fi vrut să văd asemenea filme și cărți de propagandă negativă făcute armatei franceze. Mamă-mamă, ce scandal ar fi ieșit!

În ce ne privește, unul de-al nostru își cere scuze că și-a permis să îmbrace, în glumă, o uniformă a Wehrmachtului. **Dacă îmbracă o uniformă de colonel al SUA, de pildă pe cea a lui Tibbets care, jucându-se cu o bombă, a ucis sute de mii de civili nevinovați la Hiroshima și Nagasaki, s-ar fi supărat cineva? Sau o uniformă de ofițer al NKVD-ului stalinist** (se știe că cei mai mulți politruci sovietici proveneau din rândul cazarilor mozaici) care la Katyn s-a distrat făcând gramezi de „mortăciuni” (peste 4500 ofițeri polonezi)? **Ori dacă și-ar fi tras pe ei straiile piloților lui Eretz Israel, cel care au ras de pe suprafața pământului câteva lagăre de refugiați palestinieni pline ochi cu femei, copii și bătrâni, s-ar fi supărat cineva? Hm?**

Jalnicului Mazăre i s-a făcut frică de „dinte pentru dinte”-le israelit, cea mai animalică doctrină răzbuțitoare persistentă azi. Și nu pentru persoana lui, ci de banii lui.

Am povestit întregul episod Mazăre și mai ales actul său de pocăință unor universitari suedezi de la celebra Uppsala. Au rămas „cruciți”. Unul dintre ei

mi-a zis: **„Ori se urmărește culpabilizarea voastră colectivă, ori presa voastră a înnebunit”.**

Avea dreptate: și una, și alta.

Tactica lor e veche de când lumea: **picurați-le mereu și mereu și mereu în ureche otrava unei culpabilități imaginare** (a se vedea stăruința venală de a se introduce în programa analitică a școlilor românești a materiei numită „studiul holocaustului”); mințiți-i; merge, fiindcă sunt naivi, necultivați, ahtiați după confetiile unor bunuri materiale de proastă calitate - într-un cuvânt, faceți-i să se simtă slugi.

Iar în ce-i privește pe d-nii jurnaliști, mituiți-i ca să întrețină marea minciună, așa cum o fac cei de la „Evenimentul zilei” care s-au hotărât de curând să publice în fiecare joi o pagină cu „mărturie despre holocaust”. Ce importanță are că intervievații „supraviețuitori” au fost arestați de jandarmi maghiari, în Ardealul de Nord, ocupat? Azi tot teritoriul românesc se cheamă a fi.

Dând dovadă de o sublimă mărinimie față de păcătoșii români care sunt „antisemiți din naștere” (cum ne-a scuipat presa israeliană când președintele Băsescu a făcut o involuntară greșală de geografie), Excelența Sa dl. ambasador Pinhas Avivi ne-a anunțat prin intermediul ziarului „Cotidianul” din 29 iulie 2009 că guvernul israelian a acceptat să-l ierte pe Mazăre care, umil ca o rămă, n-a întârziat să trimită Ambasadei Israelului de la București scrisoarea sa de supunere și iertăciune.

„Absolvirea de grava vină de a se fi deghizat în neamț este o consecință” - scrie ambasadorul - a „tradiției de mare omenie a poporului evreu” (inventatorul lui „dintre pentru dinte și ochi pentru ochi” - n. n.)

Așteptăm ca aceste ziare care apar în tiraje mari (pe banii cui?) să ofere pagini generoase și criminalelor tranzații cu ovule umane practice de medici israelieni de la clinica Sabay, precum și traficului cu organe umane petrecut sub scutul unor sinagogi americane din New Jersey. Nu o cerem numai noi în numele celei mai elementare elici medicale, ci mai ales nefericiții părinți a sute de copii răpiți în mai multe țări ale lumii.

Radu Iftimovici

DEMOCRAȚIA CA PRETEXT (continuare din pag. 2)

Pe cine vrea statul român să cocoloșească? Pe marii prădători ai veniturilor naționale, pe sute de mii de minoritari care nu au fost niciodată întrebați care este relația dintre opulența expusă ostentativ și contribuția legală la bugetul statului.

Țin minte că am văzut la televizor o scenă în care, într-un sat din județul Galați, plin de castele chici țigănești și de automobile foarte scumpe, au venit „mascați” să taie legăturile electrice de la stâlpii de pe stradă la castelele respective care furau curentul. Au fost necesari sute de jandarmi ca să protejeze lucrătorii de la „Electrică” de furia sutelor de hoți de curent; dar problema pe care vreau să o evidențiez ca pe un exemplu ce se poate generaliza este: reporterul T.V. a întrebat pe un proprietar de castel: „De unde ați avut bani pentru o construcție atât de mare?”; răspunsul a fost, bineînțeles, o minciună, pe care noi Ținem să o luăm de bună: „Am câștigat cu ciocanul, noi facem cazane de țuică”. Noi iarăși suntem de acord: sunt cinstiți și muncitori, dar câți bani a fost obligat să plătească la fisc la un venit din care să îți faci castel și să ai trei automobile 4x4 în curte? Dacă te uiți în contul lui la fisc, zero lei, zero bani! Orice venit trebuie justificat prin achitarea impozitelor pe venit.

Mă, stat de bandiți, bagi în pușcărie o femeie de 75 de ani că nu și-a achitat o amendă de 200 de lei, și sute de mii de evaziioniști fiscali care au fentat

statul cu multe miliarde de euro zburdă veseli sub privirile îngăduitoare ale oficialităților! Obligați-i să plătească impozitul pe toate bunurile dobândite nu știu cum, și veți umple visteria statului; aceste legi să le impuneți, nu scoaterea Mișcării Legionare în afara legii!

A fost un exemplu; vă putem da multe soluții constructive, nu falimente și licențieri.

Marea deficiență în legislația actuală se manifestă în **Codul Penal**.

Nu mă pricep la termeni juridici și mă voi exprima ca un necunosător: hoția, criminalitatea, blândețea legilor față de delictul grave invitat pur și simplu la comiterea și repetarea infracțiunilor. Din punctul meu de vedere - și poate chiar așa generaliza - **acești delincvenți nu se sperie de ani și ani de pușcărie.**

Pedeapsa capitală? Nu. Este blândă, și mult hultă de unii și alții.

Și atunci care ar fi soluția, căci contribuabilul, și așa împovărat de obligații nejustificabile, mai ține în spate sute de mii de delincvenți care, dacă nu huzuresc, își continuă starea de paraziți pentru care, îndeobște, au și intrat în pușcărie.

„Muncă silnică” - sau cum va fi numită acum. Să știe criminalul că plătește pentru ce a făcut. Dacă în libertate a preferat să omoare în loc să muncească, să știe că „îi va ieși pe nas” tot restul vieții.

Și ar mai fi ceva: să se înceteze cu eliberările condiționate, pentru tratamente și tot felul de invenții menite să îndulcească perioada de detenție!

În Statele Unite munceau la drumuri, la noi, în următorii zeci de ani, aș reimpăduri dealurile și munții exploatați cu sălbăcie.

Despre alte multe legi care ar trebui schimbate sau introduse se poate discuta în continuare; este timp.

În acest moment, dacă ar dispune de cadrul respectiv, Mișcarea Legionară ar impune aceste legi: legea evaziunii fiscale fără termen de prescripție, axată pe recuperarea sumelor datorate statului sau, în caz de nesolvabilitate, confiscarea bunurilor; desființarea pedepsei cu închisoarea, care pe cei mai mulți nu îi mai sperie și introducerea și generalizarea pedepsei de „muncă silnică” pentru orice delict.

Practicarea în continuare a acestei așa-zise democrații va defavoriza în continuare populația majoritară, va favoriza hoția, corupția, criminalitatea și proverbiala puturoșenie și înclină spre delincvență a unei bune părți a posesorilor de cetățenie română.

În mod evident sunt forțe interne și externe interesate să păstreze actuala stare de lucruri. Priviți cu atenție, sunt dușmanii noștri de ieri, de astăzi și de mâine!

Atitudini ADIO, BENEDICT!

Știu, știu, ar fi trebuit să scriem despre asta luna trecută, dar ne căzuseră stiliourile pe jos de umire... ne pierse rău!

La 29 iunie a.c., liderul Bisericii Catolice a semnat ceea ce ar trebui să rămână posterităţii ca actul de căpătâi al ilustrei sale vieți lumesci.

În ultimii doi ani și jumătate al pontificatului său, Sanctitatea Sa Benedict al XVI-lea a muncit de zor la o operă istorică.

Cu prilejul ceremoniei de tăiere a panglicii, sau a moșului, creștinătatea s-a scuturat cuprinsă de oroare, iar mulțimea tuturor celor adormiți întru Hristos de vreo două mii de ani s-au răsuclit în morminte. La buletinul meteo se anunțase vreme ploioasă, chiar un nou Potop de atâtea lacrimi curse din cer, dar se pare că oastea îngerească a avut nervii foarte tari, iar Dumnezeu multă milă de noi toți.

Ce dorește cel mai catolic om de pe fața pământului?

Păi, exact ce-ți doresc și dușmanii de secole (cel puțin) ai creștinismului, dragii de masoni: stat mondial, monedă unică și venirea lui Anticrist. Bineînțeles că nu a scris chiar cuvintele acestea, dar nici nu a făcut vreun exces de subtilitate. Pentru gestionarea economiei mondiale este urgentă înființarea unei Autorități politice mondiale. Respectiva structură internațională trebuie să fie subordonată realizării binelui comun, "să fie recunoscută de toată lumea și să se bucure de putere efectivă pentru a fi în măsură să ofere fiecăruia securitate, respect, justiție și drepturi".

Genial! Iar când autoritatea respectivă, masonică/hudaică, așa cum inevitabil va fi, se va bucura de puterea efectivă de a hotărî că Vaticanul este în plus pe hartă, în ce creier de munte se va refugia toată floarea catolicismului? Desigur, împreună cu mândrul ei Papă, căruia nu-i va ajunge o viață de om să se smerească de ce a făcut chiar și numai cu acest singur act! Cât despre "binele comun", cum să o spunem în mod civilizat? Hai, lasă-ne!

Novă, românilor, endiclica papală "Caritas in veritate" ne-a amintit de hojda fondului "Caritas" cel plin de tristețe. Precum și că "in vino veritas", acum, de când s-a retras Armata Roșie cea trăsnetoasă de vodka și "dava! ces".

Iar masonul nostru local, cocoțat cu chiu-cu vai în scaunul arhipăstoriei creștine, își pleacă acum fruntea cu modestie, înfrânt. Căci marea emanție

de la Vatican promite să-și facă pe toți ceilalți rălăciți să arate ca niște miei inocenți.

"Găh-mat și nou record mondial, măi Daniel! Vezi că ești mic? Ziceai că cipul cu numărul satanei nu te deranjează? Păi nu așa, fiule, uite, să-ți arate bunelul.

Se ia o foaie de hârtie, dintre ălea semnate în alb de către Domnul, se redactează frumusețea o scrisorici pentru Moș Crăciun, ăls, zi-i pe nume... Marele Arhitect, așașă, ca-n Matrix, vezi că ești? Apoi, sigiliul papal - shehe, dragii moșului, voi, orto-ăștia, n-aveți așa ceva. Și gata, un miliard și mai bine de catolici se închină la ea ca la Tetăi nostru, nu ca la voi - în stradă că "nu vrem cipul", că căr, că mări! Frumusețea în pic, încă o ștampă, prior post, se pune în plicul porumbelului de mare tonaj (că am scris ceva, nepoate, nu glumă!) și pe-aci l-ă drumul..."

"Către Marele Ștruf, Bd. Walt Disney nr. 666, Țara de Jos
Dragă Moșule.

Ne-au plăcut tare-măi jucăriile pe care ni le-ai trimis data trecută. Mai ales pentru soldății de sulf Marx, Lenin și Stalin mult ne-am mai bucurat, ba chiar era să cucerim toată harta de Monopoly cu ei.

Dar a apărut băiatul ăla obraznic și rău care ne-a stricat tot jocul.

L-am bățut, până la urmă, chiar la el acasă, în Europa, dar răsturnase toți pionii și zarurile atât de bine aruncate, încât a trebuit să pierdem un rând și să o luăm de la capăt. Lui să nu-i dai jucării.

A mai încercat să vină pe terenul nostru, dar noi am plâns de fiecare dată, de ți se rupea

inima, și l-am pârât la tovarășa învățătoare. Ea îl apucă de urechi de fiecare dată și îi azvârle afară cu două palme peste fund. Ba l-a mai scăzut și nota la purtare, când s-a jucat cu holocucul cel periculos, cu toate că, și aici te rugăm frumos să ne ierți, și noi am mințit un pic. De fapt era holocucul nostru...

În recreație am fost întreprinzător și am născocit câteva jocuri noi, de care suntem nerăbdători să-ți povestim.

Mai întâi am desenat un șotron mare și frumos pe toată Europa, pe care țopăim încoace și încolo, după pofta inimii, mereu aruncând cu ciobul de plastic cu bare, care sare tot cum vrem noi.

În partea cealaltă a curții, unde nu a venit niciodată vreun băiat rău să ne deranjeze, am dărâmat două turnulețe ale Castelului de Cărți de Joc, cu avioane de hârtie.

Iar acum ne jucăm de-a lupta contra titirezismului, și cu Valetul de Tufă, și cu Asul de Pică. Rădem și aruncăm peste tot... flori, mai mare dragul!

La ora de religie, pentru că am fost buni, nu ne mai separă pe bisericuță, după credința fiecăruia. Acum, la rugăciune, se strâng toți laolaltă ca niște frațiori, iar noi, grupa mare, dăm tonul, știți doar că al nostru este Dumnezeu cel adevărat. Ne-a ales prin tragere la sorți. Unii copii încă mai fac gălosevă pe la colțul clasei, dar tovarășa a hotărât deja cum e mai bine pentru toți.

Noi te-am ruga să ne mai trimiți creioane colorate și cărioți, ca să facem compuneri și desene frumoase pentru ora de istorie, care acum este toată doar a noastră. Precum și o radieră mare, ca să ștergem toate statele lumii, la -ora de geografie.

Am fost cu toții foarte cuminți, iar după fiecare masă ne-am spălat pe dinți.

Al tău, Benny."

Până la urmă, vedeți că tot noi, cei din Răsărit, am avut dreptate, când l-am ținut doar pe Hristos drept Cap al Bisericii, iar pe patriarhi, toți de pe lumea asta, i-am investit cu o putere pe jumătate simbolică. Când nedemnul urmaș apusean al Sfântului Petru va auzi și el cel de-al treilea cântec de cocoș, numai ortodocșii vor mai putea spune cu mâna pe inimă că nu sunt mânăți spre pierdere către masoni!

Stefan Hancu

ROMÂNIA, ȚARĂ DE COBAI?

Este România o țară de cobai? Nu ar fi prima dată când ne privim îngoașiți în oglindă, nici când vă invităm și pe dvs. să o faceți. Să vă controlați atent la urechile lungi, mustățile țepoase și botul alungit cu blană albă, inocentă. Și nu în ultimul rând, numeroasele urme de injecții, chiar dacă ascunse în sus-nimic blană, se pot pipăi aici și aici... și aici...

Acum, serios, corespunde careva dintre dvs. acestor semnalmente?

Hai să recapitulăm, că, la câte experiențe se fac pe noi, o să le pierdem șirul:

(1) România este prima țară din lume în care s-a încercat (poate că se va reuși, dacă românii mai dorm mult) introducerea actelor cu amprentă biometrică și cu microcip, asemănătoare cu implantările vaselor condamnate la cancer, sau cu cele din ligărele moderne.

(2) În România, marile orașe experimentează în premieră mondială expunerea permanentă la un regim de radiații demn de centrale nucleare, datorită amplasării unui număr din ce în ce mai mare de amplificatoare pentru telefonii mobilă pe blocurile de locuințe.

(3) În România se vrea obligativitatea administrării unui vaccin - Gardasil -

considerat periculos și chiar interzis în Austria, Canada și chiar unele state din SUA. (Și, mai mult ca sigur, nici în Israel nu se bucură prea mult succes...)

Suntem, așa cum ne-am obișnuit deja, primi, însă de data aceasta numai din Comunitatea Europeană. Sau, cum se spune pe internet, "câinii comunitari ai Europei" - veți vedea cât de departe poate să meargă această analogie...

Tocmai pentru că asemenea experimente s-au mai făcut, în diverse variante, putem să vi le istorisim, în următorul extras de pe blog silgard.wordpress.com. Iar dvs. să judecați dacă cele relatate seamănă cu ce ni se pregătește sau nu. Filmul, vă rog.

S-au sterilizat în masă populații feminine din țări în curs de dezvoltare. A fost vorba de vaccinuri obligatorii pentru tetanos, rușetă etc. Toate vaccinurile respective erau contaminate cu Human Chorionic Gonadotropin (HCG), un hormon necesar pentru a se fixa în uter ovulul fecundat. Atunci când HCG este introdus în corp cu un vehicul de tipul toxoid tetanos, anticorpii nu se vor forma numai împotriva tetanosului, ci și împotriva hormonului HCG. Anticorpii formați vor ataca o

sarcină prin distrugerea hormonului HCG produs natural în organismul mamei, care o susține. Când o femeie are suficienți anticorpi anti HCG în corpul ei, poate rămâne însărcinată, însă nu mai poate duce sarcina la termen. În ultimii 20 și ceva de ani, Organizația Mondială a Sănătății a fost în mod activ implicată în realizarea unui vaccin antifertilitate folosind HCG legal de tetanos toxoid. Această asociere s-a găsit în vaccinurile folosite în campaniile din Mexic, Nicaragua și Filipine.

Când primele rapoarte despre vaccinurile antitetanos conținând hormonul HCG au legat la suprafață în Filipine, OMS-ul și Departamentul de Sănătate din Filipine (DOH) au negat imediat prezența HCG. Confrunțat cu rezultatele testelor de laborator, OMS și DOH le-au contestat ca fiind de la sursele "pro-life" și catolice.

Patrul noi probe de vaccin au fost trimise de către DOH la Centrul Medical St. Luke (Iuteran) în Manila. Rezultatele au arătat că toate cele patru probe conțineau HCG.

De la negarea vehementă a situației, OMS și DOH au trecut la varianta "cantități insignifiante" de hormon HCG.

insuficientă să producă anticorpi anti-HCG. Dar grupurile filipineze catolice și pro-life au făcut noi teste pentru a detecta prezența anticorpilor respectivi în sângele femeilor vaccinate. **Din 30 de femei testate după ce au fost vaccinate antitetanos, 26 aveau niveluri mari de anticorpi anti-HCG.**

De asemenea, vaccinarea masivă din Brazilia (2008) a fost suspectată de a fi un program de sterilizare sub acoperire.

Campania a fost promovată de ministrul Sănătății din Brazilia, un acceptant al avortului, susținând că obiectivele sunt anihilarea rușiei în națiunea sud-americană.

Rubeola, în mod normal, este doar o boală jenantă pentru cei care o contractează, cu simptome care trec în câteva zile, până la câteva săptămâni.

Deși numărul de copii afectați de sindromul rubeolei congenitale a fost sub cel cumulat în Marea Britanie și Australia în anii 1990, s-a ținut spre vaccinarea obligatorie a 70 de milioane de brazilieni, ceea ce ar putea fi cel mai mare program de vaccinare din istorie.

Adolfo Castañeda de la Human Life International a susținut că vaccinul antirubeolă folosit într-o campanie similară în Argentina (2006) era de asemenea contaminat cu HCG. „A fost descoperită prezența hormonului HCG în multe dintre vaccinurile antirubeolă. Suspicțiunea care a declanșat investigația a fost cauzată de faptul că erau foarte puține cazuri de rubeolă în Argentina, deci nu merita declanșată o campanie pe scară largă.”

„Vârsta persoanelor vaccinate a fost de la 12 la 39 ani pentru femei (perioada reproductivă), și între 12 și 49 la bărbați.”

„Vârsta femeilor a fost similară și cu cea din campania de vaccinare din Nicaragua, campanie ce a inclus în vaccinuri hormonul care sterilizează femeile vaccinate, vârsta fiind similară cu vârsta femeilor din Filipine care au primit o altă versiune a agentului de sterilizare.” (blog silgard.wordpress.com)

Este ceva care pur și simplu umilește încercările fostului primar al Bucureștiului, Băsescu, de a ne descorozi de câinii bulevardieri prin mijloace „umane”. Și nici măcar nu a binevoit Brigitte Bardot să-și repete numărul de mare succes - un bocet pentru o inimă de câine, culminând cu adoptarea a doi-trei filipinezi. Nu, dumneaei iubeste câinii, punct!

Prin ce se deosebește o campanie de vaccinare anti-rubeolă, tetanos sau HPV, inutilă în scopul declarat, dar cu efectul „întâmplător” al unui val de infertilitate reproductivă, de un GENOCID? Sigur că nu ați citit bine, mai încercați o dată: G-E-N-O-C-I-D!

El bine, prin două aspecte:

(1) Este mai „umană”. Nu pac-pac, nici bum-bum. Fără Dresda, fără Nagasaki. Mai umană chiar decât turul de forță băsescian, de vreme ce femeilor respective nu li se... taie nimic.

(2) Comparativ cu un război care ucide un număr dat de bărbați dintr-un popor, sterilizarea „pașnică” a aceluiași număr de femei are un impact demografic cu mult mai grav, din motive lesne de înțeles.

Ce ați citit mai sus? Filipine - 26 de femei din 30; cam multe, nu? Apocaliptic de multe!

Care popor de pe lumea asta a pierdut 26 de bărbați din 30 într-un singur război? Recordul absolut pentru epoca modernă poate fi atribuit fără dubii Celui de-al Treilea Reich: 5.533.000 soldați morți, ca să nu mai numărăm civilii (pentru că suntem siguri că americanii și rușii au omorât și câte femei au putut); raportat la o jumătate din 69.623.000 cetățeni germani, adică 34.811.500 de bărbați, înseamnă aproape 16% - adică mult, mult mai puțin, dar care totuși a devastat demografia poporului german. Urmează, desigur, pe aproape, procentul de morți al poporului rus, dar este foarte greu de precizat câți au murit de război și câți de stalinism. (Putem privi datele cu circumspecția de rigoare, ele provenind de pe Wikipedia care manifestă o tendință „discretă” de a bagateliza martiriul învinșilor și viceversa.)

Dar să revenim la „oile noastre”.

Bineînțeles că respectivele campanii de sterilizare au fost stopate, odată ce adevărul a ieșit la lumină, așa că nu s-a ajuns nicăieri la „tratarea” tuturor fetelor și femeilor cu potențial procreativ. Însă urmișii nu vor putea fi trecute cu vederea (ba da, ce credeți, că o să auziți despre depopularea suspectă a Filipinelor la CNN??).

Iar acum... Gardasilul. Pe unde poposește?

Lucrurile nu păreau atât de importante, petrecându-se pe neașteptat prin Pacific, nu-i așa? De altfel, nici la știrile noastre nu ați auzit de așa ceva, nu era spațiu de emisie pentru „fleacuri”. Domniile de pe sticlă nu se dau în vânt după acest subiect senzațional, nici măcar acum, când ne intră nepoftit pe ușă. Pentru televiziunile noastre ora 5 ȋne toată ziua - și nu mă refer la pauza de ceai!

Dacă tot am ajuns la România - că așa ni se întâmplă mereu - este adevărat că nici aici nu a venit doamna Bardot să le plângă de milă zecilor de mii de români nenăscuți care, în ciuda planului dumnezeiesc, se pare că așa vor rămâne. Însă a venit, prin 2007, o altă fostă frumoasă doamnă, sau o frumoasă doamnă fostă - ne referim la distinsa Madeleine Albright. Nu fostă acrită franțuzoaică, ci fostă secretară... de stat, de pe tărâmul de vis în care ÎN 1972 S-AU STERILIZAT FORȚAT 40% DIN FEMEILE AMERIDIENE - aici, de asemenea, referindu-ne la monstruoasa dictatură ebraică, SUA. De menționat că printre opiniile, mărturisite și în public, ale acestei doamne, se numără și aceea că merită să moară de foame sute de mii de copii în Irak din cauza războiului, adică a agresiunii americane, dacă acesta este prețul ca să se poată și ei bucura (cei alți, care mai trăiesc) de „binecuvântata” „democrație” made in USA.

Madeline Albright a fost cea care „a deschis ochii” lui Băsescu și Tăriceanu la „cutremurătoarea calamitate” a celor „șase femei care mor zilnic în România din cauza cancerului de col uterin”. Cifra a fost obținută - cum altfel?! - cu același aparat statistic cu care s-au decretat și cele șase milioane - adică burta.

Iar pentru această pandemie, soluția salvatoare ar fi să le mai dăm niște bani lor, americanilor.

Eternii adversari Captain Picard și Number One Riker, la un semn magic al fostei frumoase foste doamne Albright, au dat instantaneu mâna și au pus osul la treabă: la făcut bani pe spinarea fraierilor de cetățeni, născuți și nenăscuți, români. Acești doi defuncți (*) nu mai îndeplineseră nici o activitate de comun acord de cel puțin doi ani - sau poate doar vreun vot de creștere a salariilor (lor).

(*) *Căpitanul a cerut, nu de florile mărului, și nu în vreo bodegă, ci în Parlamentul României, pedeapsa cu moartea pentru hoții dovedii ai banului public. Noi gândim tot ca el, că de aceea scrie „legionar” pe copertă. Iar aceștia doi așa vor ajunge (adică dovedii). Întâi Tăriceanu, care de pe acum se zbate între imunitate și justiție.*

Însă o adevărată cauză nobilă i-a înfrățit și pe Făt Frumos, Strâmbă Lemne și Sfarnă Piatră, care inițial se războieră pe trânt și pe murit; de ce nu și pe doi politicieni care seamănă ca două picături de vomă...

Formular:

Mason?

Da.

Consilieri evrei?

Da.

Aveni câștigate ilegal?

Căcălău.

Plânge la comandă?

Da, șefu!, gârâ!

Și, ca să vedeți că americanii ăia de la Merck chiar vor să facă vânzări serioase în România, foarte

de curând au ajuns la concluzia că... și băieții pot fi vaccinați împotriva cancerului de col uterin! Ba chiar că statul român i-ar putea obliga să o facă.

S-or fi gândit ei să producă genetic, pe cale industrială, sute de mii de utere de schimb, pentru ca apoi să le implanteze tineretului nostru, gata infectate cu virusul HPV, pentru ca după aceea - bingo! - să alba și ce vaccina? Nu, nici chiar așa, dar în conformitate cu toleranța deviațiilor sexuale, să poată și ei, băieții, să se sodomizeze „în siguranță” (a se vedea „Blogul lui Saccsiv”, 25 iulie 2009). Ia Gardasilu! neamule, că e făcut cu răspundere, curățat și dezinfectează orice! Numărul unu mondial în trăcitură de coadă și copite! Produsul se eliberează fără prescripție medicală. **Dacă apar neplăceri, adresați-vă medicului sau farmacistului, că a avut grijă cine trebuie ca tână voastră generație de medici să fie cea mai incompetentă din istorie, iar farmaciștii voștri cumpără tot de la noi.**

Gata cu poantele, nu ați crezut așa ceva, nu? Vreau să spun: sigur că vor încerca să instaurizeze obligativitatea Gardasilului și pentru băieți. Nu asta era gluma, ci partea cu vânzările, cu banii.

Păi, nu doar pentru niște miliarde de mizerie se expun toți masonii. Țăstia la atâtea riscuri, au ei destule mijloace de a jecmăni planeta! Le vedeți în acțiune chiar în clipa de față. Bănuim că după demascarea din Filipine, de exemplu, pe care v-am povestit-o mai sus, trebuie să fi „căzut multe capete”: slugi credincioase, crescute cu ani grei de dresură, mită și șantaj, care acum trebuie înlocuite cu un contingent proaspăt, „curat”.

Nu câștigul în bani este prioritar, ei urmăresc scăderea populației terestre! „Să zicem”, cu o excepție. (Ghic?)

Este evident că hormonul HCG, mai sus menționat, nu figurează în rețeta oficială a produsului, tot așa cum nu a figurat nici în țările deja victimizate. Dar poate să apară „accidental”, eventual în „cantități insignifiante”, sau poate să nu apară deloc. În atâtea ani de zile, industria farmaceutică a făcut studii serioase, doar nu credeți că s-au ocupat numai cu drogurile nedetectabile la teste anti-doping pentru sportivi! Și alte jucării nedetectabile pot fi utile, cum ar fi un ingredient minune care-ți permite o viață întreagă de sex fără griji. După care să mori împăcat că **va avea cine să moștenească pământul și roadele muncii tale, poate vreun popor mai isteț care nu servește Gardasil!** O fi având HCG, n-o fi având, dar câteva „bunătați” tot conține: urmează cantitățile pentru o doză, măsurate de un expert (extrase de pe site-ul adevaruridinculise.wordpress.com, 5 iulie 2009):

- 150 mcg polysorbat 80 - provoacă infertilitate, atacă sistemul imunitar și poate ucide. Administrat femeilor însărcinate, le poate provoca avorturi spontane. Mai multe studii medicale din întreaga lume confirmă faptul că este un agent sterilizator, poate provoca apariția mutațiilor genetice și a cancerului.

- 675 mcg de aluminiu - este cunoscut gradul mare de toxicitate a acestei substanțe. Aluminiul provoacă degenerarea permanentă a celulelor nervoase. Când cei cărora le este administrat depășesc vârsta de 60 de ani (vârsta de pensionare), constituie un factor de risc pentru demența Alzheimer.

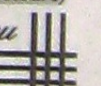
- 105 mcg de sodium borat - a fost folosit în trecut ca dezinfectant până când a survenit moartea persoanelor care intrau în contact cu substanța. Efectele adverse ale sodiului borat sunt: starea de vomă, diareea, urticaria, problemele respiratorii, dureri de cap și insomnii, febră, scăderea tensiunii, spasme faciale, tremur al mâinilor și picioarelor, stare de confuzie mentală, convulsii și comă. **Până de curând sodium borat era considerat prea otrăvitor ca să se pună problema folosirii în industria farmaceutică.**

Să ne amintim pentru o clipă și de „generoasa propunere” lansată de evreul **Theodore N. Kaufman** în volumul „**Germany Must Perish!**” („Germania trebuie să piară!”) Publicat în 1941 în SUA, **tară neafată în acel moment în război cu nimeni**, cărțoiul cu pricina ar trebui să nu lipsească din biblioteca nimănui, ca să fie clar ce fel de gânduri aveau

(continuare în pag. următoare)

Stefan Hancu

Page 7

Corespondență

ALTFEL DE POLITICĂ

- PROPUNERE DE SCHIMBARE A CONCEPȚIEI ȘI STRUCTURII PARTIDELOR -

I. ETAPE DE FORMARE ȘI CONDUCERE A GRUPĂRIILOR POLITICE

Din cele mai vechi începuturi, societatea umană a căutat o apropiere între membrii ei pe baza unor criterii adecvate etapelor în timp. Au existat, astfel, familiile, clanurile, apoi Neamurile și apoi națiunile.

Aceste formațiuni au fost conduse de membrii proeminenți ai lor, apoi de conducători - domni, principii - aleși sau impuși, care, împreună cu SFATURILE tenitoriilor conduse au format guverne și sisteme de conducere a acestor state, prin alegerea persoanelor reprezentative și corespunzătoare.

Când conducătorul era impus de forțe interne sau externe se încheau regimuri dictatoriale care, de regulă, erau răsturnate.

În forma modernă au intervenit partidele politice ce se luptau între ele pentru câștigarea voturilor populare, care să le legitimizeze la preluarea conducerii treburilor statului.

Crearea partidelor politice s-a realizat ca o întovărire de mai multe persoane care luptau contra altora pentru acapărarea funcțiilor și vistieriei statului. Problemele populației nu rețineau atenția acestor grupări.

Dezvoltarea socială și culturală a statelor a căutat să impună condiții partidelor, care au devenit grupări de persoane cu anumite principii și vederi privitoare la organizarea statelor pe bază de programe cunoscute.

II. DETURNAREA IDEII DE PARTID POLITIC SPRE ACEEA DE GRUP DE INFLUENȚĂ ȘI JAF ORGANIZAT

Grupările de partide în fața lor primară și mai apoi în cea organizată s-au schimbat în mod nedismulat, înclinând către formațiuni agresive de acces la fondurile naționale sau comunitare pe care le-au devalizat cu cele mai perverse și perfectionate metode. Pentru o imagine înșelătoare și-au întocmit programe social-culturale și economice promițătoare, cu care s-au prezentat în alegeri, dar pe care le-au ignorat sau sabotat după câștigarea puterii statale.

Națiunea rămânea înmărmurită de sfidarea generală care naștea o stare de sărăcie a celor mulți față de fulminanta îmbogățire a unei categorii sociale subțiri.

Cum se întâmplă această răsturnare a unei ordini sociale sănătoase și de bun simț?

De unde venea forța malefică a unei puteri care canceriza societatea bine clădită în decursul vremurilor anterioare?

Răspunsul se vede din derularea evenimentelor.

Partidele nu au voința politică de a transpune în viață măsurile afișate zgomotos și intempestiv. Ele se concentrează pentru constituirea de grupuri de influență puternice care compromit, falimentează și devorează unitățile economice mai mici pentru a impune propria exploatare și spolierea.

Statul, supt de întreaga sevă substanțială, slăbește și nu mai poate rezista, fiind trădat de propriii conducători care se aliază cu forțele economice devoratoare. Corupția crește nestingerită, iar vistieria goală nu mai poate achita salariile și pensiile celor cărora le datora.

Forța opiniei publice este în scădere continuă, iar justiția nu mai asigură împărțirea corectă a dreptății. Biserica, băntuită și ea de propriile-i rele, nu mai

are puterea de influență morală asupra societății, iar în Armată bat vânturi rău mirositoare.

Analizând în profunzime această stare de lucruri se poate observa că aceasta se datorează faptului că partidele politice nu mai sunt grupări de persoane care au anumite principii și vederi cu privire la buna organizare și funcționare a statului, fixate în programe de guvernare, care în mod transparent să fie monitorizate de opinia publică. Ele sunt grupări ale unor clanuri de influență, bine organizate, specializate într-o disciplină aproape militarizată, pentru a sugruma orice opoziție față de jaful lor letal.

III. ALT FEL DE POLITICĂ SOLUȚIA ar fi una de fond.

Un partid politic nu trebuie să fie un detașament de înlăturare cinică a adversarilor de idei, un exclusivist cu măsuri proprii.

Însăși Constituția nu are o concepție mai constructivă asupra rolului partidelor.

Fiecare partid sau formațiune politică, indiferent de mărime, poate să aibă în programul său idei politice concrete și valoroase, care ar putea fi integrate în PROGRAMUL UNIC DE GUVERNARE A STATULUI.

Măsura ca partidul venit la putere să-și impună propriul program exclude nemotivat ideile bune ale celorlalte partide. Având la dispoziție aparatul statal represiv și dreptul de a numi și disponibiliza personal corespunzător profesional dar adversar politic, poate să înlăture ideile și pe eminenții lor în mod agresiv.

Sub acest aspect activitatea partidelor în concepția actuală este CONTRARIE sistemului democrat și este IMORALĂ pentru cetățeni.

ESTE NECESAR DECI, CA:

1. Partidele să se ocupe de studii profesionale și sociale, fără veleități de putere ca sursă de beneficii;

2. În campaniile electorale lupta să se concentreze pe calitatea și utilitatea programelor și nu pe numele unor persoane care pot fi lipsite de orice valoare intelectuală sau civică, iar poziția de putere materială să nu fie o calitate eligibilă;

3. Rezultatul alegerilor, fără praguri electorale, să fie analizate de un CONSILIU NAȚIONAL SOCIAL, care să selecteze ideile cele mai valoroase din programele dezbătute în campaniile electorale, și NU PERSOANELE care urmează să fie propulsate pentru ocuparea funcțiilor de stat;

4. Consiliul va selecta persoanele corespunzătoare, dintre promotorii studiilor care au fost incluse în PROGRAMUL UNIC NAȚIONAL și nu pe bază de liste sau recomandări oculte.

În felul acesta Guvernul poate fi compus din reprezentanți ai mai multor partide, numărul lor fiind determinat de numărul și valoarea studiilor economico-social-culturale din PROGRAMUL UNIC stabilit pentru viitoarea guvernare.

Acest PROGRAM UNIC va fi votat și acceptat de membrii Consiliului, și mediatizat pentru o cât mai extinsă cunoaștere. Va fi OBLIGATORIU pentru viitoarea legislatură.

În forma aceasta luptele personale vor fi în mare măsură eliminate și înlocuite cu relații de bună cuviință, cu preocuparea adevărată de a realiza ceva pentru Țară.

ÎN CONCLUZIE, competiția pe criterii de VALOARE va putea elimina bile negre, iar politica s-ar realiza în alt fel.

Petre Măndea

NOTA REDACȚIEI: Am publicat opinia d-lui Petre Măndea, senator tărănist, pentru a informa astfel cititorii că există persoane cu vederi politice diferite de ale noastre dar care încearcă soluționarea crizei politice printr-o organizare apropiată de ideologia Mișcării Legionare.

ROMÂNIA, ȚARĂ DE COBAI? (continuare din pag. precedentă)

(și continuă să albe, după cum se vede cu prisosință) eternele "victime inocente", față de cei care nu le fac pe plac.

Kaufman, la fel de abject ca și Ilya Ehreburg, dar mai "cu mânuși", recomandă ca, după pierderea războiului de către Germania National-Socialistă, să se trimită la fața locului echipe de medici care să sterilizeze toate femeile și toți bărbatul germani. Pe tot!

Pretextul pentru o asemenea atrocitate fără precedent chiar și în antichitatea lor macabră, era prevenirea nașterii încă unei generații de "homicidal monsters" (monștri ucigași).

În zilele noastre, ar putea să ne vândă pontul că... am fi cu toții mai fericiți dacă noi (golin) am fi

ceva mai puțin, iar ei (evreii) o idee mai mulți. Căh!

Gata cu datele tehnice. Se pare că, vrând-nevrând, oricum vom reveni în numerele următoare, când câteva reviste cu tiraj mărunt plus câteva site-uri și blog-uri, nici ele de renume mondial, vom încerca să contrabalansăm masiva "campanie de informare" care va va înfunda urechile.

Pentru episodul din seara asta, să mai facem doar un "Gedankenexperiment", asemănător cu acele poziții de șah care se publicau înainte prin reviste, în loc de ineptia asta de sudoku. Albul face mat negrul în trei mutări, sunteți gata?

Poporul român, în calitatea sa dovedită de a fi bun până la (și uneori dincolo de) prostie, s-a obișnuit să-și discrimineze pozitiv minoritățile

conlocuitoare. Atât de mult, încât bănuim că fenomenul ar continua chiar și neîntreținut artificial de mass media, cu campania ei de învinuire absurde. Așa stând lucrurile, cum ar fi dacă românii l-ar spune zănel grilului Albright și lioteli ei de spiriduși ghiduiți de la Merck:

"Mulțumim frumos, bunicașo. Dar noi vrem să stăm la rând.

Uite, fraților noștri mai neajutorați, rromii, nu-s drăguți?

Lor vrem să le dăm locurile cele mai bune, din primele rânduri. Că și femeile lor mor câte șase sute pe zi, de păduchi, holeră și violență în familie, săracele!

Lor dă-le primele Gardasilul tău cel minunat: uite, noi, românii, plătim tot, nu vreți?"

"PE DRUMUL CRUCILOR CĂZUTE" – VIRGIL IONESCU (IV) - TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA -

(continuare din numărul trecut)

Partidul "Totul Pentru Tară" (1935)

Pentru a intra în legalitate și a ne conforma cu legile țării, spre sfârșitul acelei toamne, când se apropia anul de la dizolvare, Generalul Cantacuzino a înaintat Comisiunii Superioare Electorale, o petiție cu 50 de semnături, cerând înregistrarea unui nou partid politic, care urma să se numească "Totul pentru Tară". Cererea a fost aprobată și ca semn electoral ni s-a repartizat un pătrat cu două puncte interioare. Șeful partidului a fost numit Generalul Cantacuzino.

Capitanul rămânea șeful întregii Mișcări Legionare, fosta Gardă de Fier, din care noul partid făcea parte integrantă. Puteai fi membru al partidului, fără să fii încă legionar.

Legionar devenea un grad la care te puteai ridica prin recunoașterea Capitanului, după cel puțin trei ani de activitate în partid.

Cu răvnă, voie bună și noi speranțe, s-a trecut la structurarea noului partid și reorganizarea Mișcării Legionare. Tot atunci a luat ființă Asociația "Prietenii Legiunii" care, sub conducerea ing. Eugen Ioniță, a luat o mare dezvoltare.

Țara a fost împărțită în regionale compuse fiecare din cel puțin patru județe, cu câte un șef sub comandă a șefului de regională.

Șefii de județe ca și de regionale erau numiți pe termen de un an, putând fi menținuți mai departe, timp de un alt an, dacă așa hotărâ Capitanul. Această dispoziție era foarte bună, căci înlătura posibilitatea formării de bisericiuțe cu aderenți personali, ca în partidele politice. Mai mult, crea numeroase cadre de comandă pentru viitor, cu oameni apti și obișnuiți cu conducerea.

S-a ordonat și formarea de noi cuiburi. Nu se mai admitea nici un membru în partid și nici legionari care să nu fie încadrați în vreun cuib.

Trecerea dintr-un cuib în altul nu era permisă decât în cazul unei schimbări de reședință. Acest sistem de organizare, sub energica și priceputa comandă a inginerului Clime, a dus la rezultate extraordinare.

Cuibul, această primă școală legionară, era cea mai mică unitate de trăire, educație și acțiune legionară. Un cuib se compunea din minim 3 și maxim 13 membri. Ajuns la această cifră, obligator cuibul se desfășura în patru, fiecare cu șeful

lui. Șeful cuibului-macă devenea șeful familiei de cuiburi născute din primul. Toate aceste cuiburi ca și cele viitoare, rezultate din roirile următoare, rămăneau și mai departe sub comanda șefului cuibului inițial, păstrând totuși fiecare o viață proprie, cu oarecare independență în inițiativele minore. Procesul de roire al cuiburilor putea continua, în același fel, la infinit.

Prin acest sistem s-a stimulat intens dezvoltarea Legiunii. Cuiburile se conduceau după reguli scrise, stabilite prin Cărticica Șefului de Cuib. Ședințele erau săptămânale, obligatorii, și în ele nu se făcea politică, ci educație legionară.

Iată cum ținăm noi o ședință de cuib:

De fiecare dată deschideam ședința cu un jurământ de credință și un apel al morților legionari: în poziție de drepti se cântau

cântece legionare; apoi se putea lua loc. Unul dintre membri cuibului ținea o conferință de max. 10 minute, cu subiectul fixat cu o săptămână înainte. Timp de cinci minute se făcea critica celor tratați de conferențiar. Rezumam

discuția, ne dam părerea și treceam la citirea ultimelor ordine sau circulare primite de la sediu. În lipsa acestora, se citea un mic pasagiu din vreo publicație legionară. În urmă, fiecare da un raport verbal asupra celor ce înfăptuise pentru Legiune în acea săptămână. Toate înfăptuirile individuale sau colective se treceau în raportul scris, care a doua zi se înainta la Centru, împreună cu micile cotizații ce se strângeau de la componenții cuibului. Cel ce avea noutăți despre fapte petrecute în Legiune în timpul săptămânii le povestea. După ce dam dispoziții pentru săptămâna următoare, ridicam ședința, tot cu jurământ.

După ședință se putea discuta orice, ca între prieteni. S-a întâmplat adesea ca unul dintre camarazi să-și spuie vreun păs personal, căruia cu toții îi căutam rezolvare și, dacă era cazul, îl ajutam.

Conform unei formule matematice stabilită de ing. Clime, cuiburile erau clasificate pe baza rapoartelor înaintate. Clasificația se făcea lunar și era afișată la sediu. Sistemul a fost un mare stimulent la muncă și rezultatele lui, din toate punctele de vedere, apreciabile.

Tabăra Carmen Sylva (1935)

Pentru vara care era în prag, Capitanul a hotărât înființarea unei tabere de muncă și odihnă pe malul Mării Negre.

Vedere din Carmen Sylva la începerea taberei

Vedere din Carmen Sylva la sfârșitul taberei

Organizarea acesteia începuse încă din luna mai. Atribuțiile se împărțiseră și se aranjase serviciul de aprovizionare.

În istoria Mișcării Legionare, care rămâne de scris, Carmen Sylva va fi desigur amintită ca cea mai reușită și importantă dintre taberele legionare. Timp de două luni, mii de legionari din toată țara s-au perindat prin ea. S-a executat: consolidarea malurilor, drumul de sus până jos la plajă, s-au sădit pomi fructiferi, care au prins, în ciuda prevederilor localnicilor care susțineau că din cauza vânturilor nu se va reuși. Dar nu aceste îmbunătățiri au fost principalul și nici scopul taberei. Acolo s-a făcut adevărata școală de comandament legionar, sub directă conducere și învățură a Capitanului.

Prin viața aspră de tabără s-a întărit spiritul de camaraderie, disciplină, cunoaștere și dragoste între legionari. Și cum ar fi putut să fie altfel, când mâncăm cu toții de la același ceain, dormeam în corturi pe pământ, iar după ziua de muncă și exerciții, seara urmau povești și glume la focul de bivouac. În Legiune a rămas mereu o mândrie să fi putut spune că ai fost în tabără de la Carmen Sylva.

În vara aceea aproape nu a rămas vizitator în stațiune care să nu fi vizitat tabăra. Propagandistic, tabăra ne-a servit mult.

Adversarii politici nu scoborau; treceau doar pe malul de sus, aruncând priviri de surprindere sau dispreț.

La terminarea stagiului și părăsirea taberei, fiecare legionar urma să se înscălească într-un registru, putând să-și scrie pe scurt impresiile. Registrul era ținut deschis, la vedere, pe o masă, în cortul legionarului de gardă. Pe prima foaie sta scris cu litera mare a Capitanului: "Legionar, fii drept, cinstit și erou!" Avocatul Ibrăileanu, vechi legionar, apoi comandant, a scris și înscăleat: "Drept sunt! Cinstit voi încerca să fiu! Erou nu voi fi niciodată!" Capitanul, amator de glume decente, a făcut multă vreme haz de aceasta, povestind-o adesea.

Tot la Carmen Sylva, la vreo doi kilometri departe de tabăra noastră, se terminase clădirea unei somptuoase vile, "Lupeasca", care avea până și un canal ce ducea de la terasa, la mare, pentru ca iahatul s-o poată lua chiar din fața casei. Dar stagiunea la mare din acel an nu i-a prnit Lupeasca. De frica unui atac legionar, la care nimeni nu se gândea, a părăsit localitatea curând

după sosirea noastră.

Înainte de deschiderea taberei, Capitanul a dat cunoscuta Circulară zisă "de la Carmen Sylva", cu cele zece porunci legionare. Amintesc pe a șaptea, cea mai uitată și mai des călcată în picioare: "Unde sunteți numai trei legionari, trăiți ca frații între voi. Unire, unire și iar unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare, cu toate poftele și cu tot egoismul din tine, pentru această unire. Ea, unitatea, ne va da biruința. Cine este contra unității, este contra biruinței legionare."

După închiderea taberei, la București, Capitanul a făcut cele mai largi avansări de până atunci.

Mai în toamnă s-a început transpunerea în practică a unui plan mai vechi capitanesc, înființarea comerțului legionar. Multă vreme absorbit complet în realizarea acestei idei, a antrenat în executare mai toate forțele legionare. Prima cooperativă s-a deschis în curtea sediului din strada Gutenberg, în nov. 1935. (continuare în numărul viitor)

Spiritualitate

CELE NOUĂ FERICIRI

Am observat că, din păcate, mulți creștini, în special tineri, nu înțeleg sensul fericirilor enunțate de Mântuitorul pe muntele Tabor.

Sub influența iudaică și sub cea atee, aceste Fericiri sunt răstălmăcite: de exemplu, prima, "fericiți cei săraci cu duhul", este interpretată că ar fi fericiti... cei lipsiți de duh, proști, că Iisus I-ar iubi pe cei puținiți la mine, că asta se așteaptă din partea unui creștin etc.! Complet fals!

Așa cum nu este adevărat nici că dacă plângi, pur și simplu, vei fi fericit, sau că astfel te vei mântui: plângăcioșii nu au vreun "contract" cu Dumnezeu, vreun "cec în alb"! Plânsul, ca și râsul, poate avea diferite cauze; înțelesul lui depinde de cauza din care pornește: e o mare deosebire între plânsul celui ce-i pare rău pentru vreun păcat săvârșit, acesta reprezentând primul pas spre îndreptare, și plânsul unui hoț pentru că a fost prins și pedepsit.

De aceea voi încerca să explic SENSUL REAL al acestor Fericiri, având ca bibliografie scrierile Sf. Părinți ai Bisericii și diverse site-uri ortodoxe.

"Fericirile" desemnează cele nouă căi pe care creștinul trebuie să meargă pentru a ajunge la fericirea veșnică, sau cele nouă virtuți prin care putem dobândi fericirea, pentru că nimeni nu poate fi fericit fără a fi desăvârșit.

1) Fericiti cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

"Săraci cu duhul" sunt creștinii lipsiți de trufie și de nemăsurată iubire de sine, păcate prin care au căzut îngerii cei răi și primii oameni.

"Săraci cu duhul" sunt cei care, cugetând neconștient la desăvârșirea dumnezeiască, își dau seama că de departe sunt ei de ea; cei ce își golesc mintea de cunoștințele deșarte și inutile și își eliberează sufletul de iubirea celor vremelnice, pentru ca, astfel "sărăcit", mintea să fie umplută cu bogăția științei dumnezeiești și cu iubirea celor veșnice. Acești creștini, oricât ar fi de virtuțioși, nu se cred niciodată desăvârșiți, ci se străduiesc fără încetare să treacă treaptă cu treaptă cât mai sus pe scara desăvârșirii. Pătrunși de convingerea că nu au nimic de la sine și că nu pot înfăptui nimic pentru mântuirea lor fără ajutorul și harul lui Dumnezeu și că, atâtă vreme cât petrec în trup, sunt încă departe de fericirea veșnică, creștinii imploră îndurarea harului lui Dumnezeu.

Smerenia este prima virtute pe care creștinul, fără aceasta nimeni nu poate nici măcar intra în viața creștină, pentru că îi lipsește dorința de a se lupta cu păcatele și de a dobândi virtutea. Fără smerenie creștinul nu se află în stare de a simți nevoia harului dumnezeiesc, și prin aceasta se lipsește tocmai de ceea ce are neapărată trebuință.

Dumnezeu îl face pe om să înțeleagă cu mintea și mai ales îl trezește conștiința, să știe că din cauza păcatelor este sărac cu duhul, adică este lipsit de Duhul lui Dumnezeu, iar prin pocăință adevărată va putea câștiga din nou Duhul Sfânt și, totodată, împărăția cerurilor.

Sunt fericiti cei care scapă de mândria deșartă, de păcatul trufiei de a fi "atoateștiutori", care este păcatul primordial, păcatul lui Lucifer.

2) Fericiti cei ce plâng, că aceia se vor mântui.

Din această fericire nu trebuie nicidecum să înțelegem că toți cei ce plâng ar putea dobândi mântuirea: este vorba numai de "cei ce plâng din pricina că se întruistează și le pare rău de păcatele săvârșite, ca fiul pierdut, Zahau vameșul sau tâlharul răstignit de-a dreapta Mântuitorului" (Sf. Ioan Gură de Aur), păcate cu care au măhnit pe Dumnezeu și pe aproapele lor. Aceasta este întristarea despre care Sf. Apostol Pavel scrie: "Intristarea cea după Dumnezeu aduce pocăință spre mântuire, iar întristarea lumii aduce moarte" (II Cor. 7, 10).

Mântuitorul S-a intristat și a plâns pentru păcatele celor ce locuiau în Ierusalim, Horazin, Betsaida și Capernaum, și care nu voiau să se pocăiască.

Scara Raiului

3) Fericiti cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Blândetea este cel dintâi rod al bunătății și iubirii, este o stare cumpanită și liniștită a sufletului; blândetea stă la temelia oricărui adevăr.

Când omul plânge pentru păcatele sale, el va simți o deosebită schimbare spre bine, o ușurare în suflet, în raport cu semenii săi, și devine mai blând.

Mânia îngăduita și folositoare este aceea îndreptată împotriva păcatelor și a patimilor și cea împotriva diavolului ispititor, în care nu a rămas nimic bun.

Este firesc ca aceia care se poartă cu blândete să fie scutiți de multe necazuri și tulburări pe care le pricinuieste lipsa acestei virtuți, să capete chiar iubirea celor din jur, o bună înrăurire asupra semenilor și să stingă mânia și ura îndreptate împotriva lor. "Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, cu sare dreasă, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia" (Col. 4, 6). Răspunsul îi vine celui blând chiar din practicarea blândei: fiind împăcat cu Dumnezeu, cu semenii și cu sine, omul blând se bucură de o stare de liniște și siguranță. Astfel trebuie înțelese cuvintele Mântuitorului: "Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihna sufletelor voastre" (Matei 11, 29).

4) Fericiti cei ce flămânez și se însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Când omul, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, a ajuns să-și rezolve problema sufletului său, prin treptele de până acum, începe să-și dea seama că mai are încă și alte trepte de urcat, dar el nu le cunoaște și nici nu știe ce să facă.

Astfel începe să i se nască în suflet și în minte dorința să știe cât mai multe din învățăturile dumnezeiești, adică să flămânzească și să înseteze de a cunoaște cât mai mult și mai bine tot ce a rânduit Dumnezeu pentru binele nostru, pentru a le aplica în viață, și astfel se va sătura.

Cei flămânzi și însetați de dreptate sunt toți cei ce doresc cu ardoare să înfăptuiască binele.

Simțul dreptății este atât de înrădăcinat în ființa umană, încât este asemănat cu nevoia trupestă de hrană și apă, fără de care omul nu poate trăi.

Saturarea făgăduiții trebuie înțeleasă că o împlinire a năzuințelor prin cucerirea desăvârșirii. Aceasta va fi potrivit făgăduinței Mântuitorului. Care zice: "Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau femeie, sau copii, sau țărine, pentru numele Meu, înmulțit va lua înapoi și va moșteni viața veșnică" (Matei 19, 29). Au dat dovadă de aceasta îndoeșii sfinți și martirii care pentru Hristos au părăsit familie, avere, voie proprie și s-au nevoit cu trăirea unei vieți de înaltă spiritualitate.

5) Fericiti cei milostivi, că aceia se vor milui.

Milostenia sau îndurarea creștină izvorăște din iubirea de Dumnezeu și de aproapele și se arată prin ajutorarea materială și morală a semenilor noștri aflați în nevoie.

Mântuitorul, Care este modelul desăvârșit al milosteniei, ne-a arătat că la Judecata de Apoi faptele îndurării (hrănirea celui flămând, care, din

pricina sărăciei sau a neputinței, nu se poate hrăni prin munca proprie, cercetarea celor bolnavi, învățarea celor neghițori și nepricepuți, mângâierea celor întristați, întoarcerea la calea adevărului a celor rătăciți etc.) sunt acelea care ne vor deschide porțile fericirii veșnice (Matei 25, 34-40).

"Judecata este fără milă pentru cei care n-a făcut milă. Și mila biruiește în fața judecării" (Iacov 2, 13).

Femeia văduvă care a dăruit la templu doi bănuți, singurii pe care-i mai avea, trece mult înaintea bogatilor care puneau sume mari în cutia templului, dar numai de ochii lumii (Marcu 12, 42-44).

Darul făcut aproapelui, cuvintele de împăcare care ies dintr-o inimă lipsită de iubire, nu pot avea o bună înrăurire, precum spune Apostolul Pavel:

"De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător..."

Și de aş împărţi toată averea mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte" (I Cor. 13, 1, 3).

Milostenia nu trebuie făcută din interes, spre a fi văzută și răsplătită de oameni (Matei 6, 2-4).

Apoi, foarte important, trebuie să dăruim aproapelui nostru ajutorul de care are adevărată nevoie: de pildă, nu vom da unui leneș de mâncare, căci, cum spune Sf. Apostol Pavel, "dacă cineva nu vrea să lucreze, acela nici să nu mănânce" (II Tes. 3, 10).

6) Fericiti cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Precum numai ochiul sănătos și curat poate vedea limpede (Matei 6, 22), tot așa numai cel cu inima curată, neacoperită de ceața păcatului, poate vedea pe Dumnezeu.

Cei curați cu inima sunt cei nevinovați și lipsiți de vicleșug, "ca pruncii" (Matei 18, 3-4); apoi cei care, prin nevinovăție și rugăciuni izbutesc să-și smulgă rădăcinile păcatului, adică să-și golească inima de poftă și de gândurile rele, de iubirea celor pământești.

Curăția inimii este condiția cea mai însemnată pe care o cere Mântuitorul la îndeplinirea oricărei fapte. El arată însemnătatea părții lăuntrice a faptei, adică a gândului care-i stă la temelie, lucru de care nu se ținea seama în Vechiul Testament. Mântuitorul face din această schimbare a adăncului sufletului omenesc lucrul cel mai ales prin care morala creștină întrece morala Vechiului Testament.

7) Fericiti făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Îngerii au cântat în noaptea Nașterii Mântuitorului: "Slăvă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace, între oameni bunăvoie" (Luca 2, 14).

Aceasta pace între oameni și popoare, după care năzuiește orice societate, izvorăște din pacea omului cu Dumnezeu și din pacea cu sine însuși, de care se bucură numai cei ce săvârșesc binele. Despre această pace deplină vorbește Mântuitorul când spune ucenicilor Săi: "Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă" (Ioan 14, 27).

Fiul lui Dumnezeu a venit în lume să împace pe omul păcătos cu Dumnezeu.

8) Fericiti cei prigoniti pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Pentru dreptate a fost răstignit Iisus Hristos. El a prorocit ucenicilor Săi că vor fi prigoniți, ca și El:

"Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât."

Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi pe cine ați fi; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște" (Ioan 15, 18-19).

Cei prigoniți pentru dreptate vor avea parte de împărăția cerurilor, așa cum a făgăduit Mântuitorul, căci se cuvine ca lucrătorii împreună cu El la zidirea unei lumi noi să fie acolo unde este și El: "Părinte - S-a rugat Mântuitorul - voiesc ca

unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și acela pe care Mi l-ai dat, ca să vadă slava Mea" (Ioan 17, 24).

În prima Feciere omul luptă cu patimile și vrăjmașul din el, iar la a opta, cu patimile din alți oameni pe care vrea să-l ajute să se mântuiască; de aceea și răsplata este aceeași, împărăția cerurilor.

9) Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine.

Așa după cum Hristos a fost ocărit și prigoniț pentru învătătura Sa, tot la fel vor pătimi și cei care îl mărturisesc pe El înaintea oamenilor.

Oamenii necredincioși vor ajunge până acolo încât, din cauza mărturisirii lui Hristos, vor minți spunând că nu există Dumnezeu sau că Hristos nu a fost Fiul lui Dumnezeu etc.

Măntuitorul îl ferește pe cei care îl mărturisesc pe El, pentru că:

"Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisii-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.

Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri"

(Matei 10, 32-33).

Sf. Părinți socotesc cele nouă Fericiți ca pe o scară a desăvârșirii. Iată, în câteva cuvinte, cum se leagă una de alta:

(1) Prima hotărâre de a intra pe drumul mântuirii o ia credinciosul numai după ce cunoaște **sărăcia sa duhovnicească**, prin smerenie.

(2) Această cunoaștere produce o tristețe care dă naștere **căinței, plânsului**.

(3) Cel ce-și plânge greșelile își poate păstra lesne **blândețea**, pentru că supărarea vine numai de la părerea că ești mai bun decât alții.

(4) Credincioșii plini de căință și blânzi năzuiesc să introducă binele și în afara lor, și astfel ei devin **flămânzi și însetați de dreptate**.

(5) Ei cer binele mai întâi de la ei înșiși, devenind **milostivi**.

(6) Cei milostivi înlătură din inima lor iubirea de sine, „**pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții**” (I Ioan 2, 16), realizând **curăția inimii**, adică scoaterea răului din inimă.

(7) Cel cu inima curată este un **purător al păcii**, pretutindeni.

(8) Nemaîmpăcându-se cu felul de viață al celor cu care trăiau altădată laolaltă, cei doritori de o viață mai bună se despart de ei, din care pricină aceștia îi **prigonesc**.

(9) Împotriva creștinilor adevărați se ridică răutatea multora, care îi supun prigoanelor arătate de Măntuitor în ultima feciere.

Dar nu toate virtuțile din Fericiți sunt legate unele de altele în așa fel încât să nu poată fi îndeplinite una fără cealaltă: de pildă, milostenia și mărturisirea credinței trebuie să fie săvârșite cu orice prilej din viață.

Ce condiții trebuie îndeplinite pentru însușirea virtuților din Fericiți?

Prima condiție este să ne însușim judecata duhovnicească, ceea ce este totuna cu înțelepciunea, pe care o aflăm în cărțile Sf. Părinți; creștinii sunt datori să se conducă după înțelepciunea Evangheliei, după Noul Testament și Epistole.

A doua condiție este lipsa de fățarnicie, pentru că fățarnicul, gândindu-se numai la răsplătă și negândându-se la dobândirea virtuții, nu folosește nimic. El nu poate fi fericit niciodată.

A treia condiție este **nădejdea statornică în Dumnezeu**, prin care creștinul se întărește în lupta împotriva grijilor pământești: Având nădejde în Dumnezeu – Care este izvorul binelui și al sfințeniei – credinciosul pășeste din virtute în virtute, străduindu-se să se arate folositor atât pentru sine, cât și pentru

obștea din care face parte. El nădărduește în triumful binelui asupra răului, în triumful vieții asupra morții, cunoscând că Domnul și Măntuitorul nostru Iisus Hristos a venit în lume pentru ca „lumea viață să aibă și din belșug să aibă” (Ioan 10, 10).

După ce a păcătuit, omul a murit duhovnicește; i-au părăsit Duhul Sfânt și toate darurile din cele trei facultăți ale lui: **rațiunea, voința și sentimentul**, care sunt după asemănarea cu Dumnezeu.

I s-a întunecat mintea și nu mai poate să-L vadă pe Dumnezeu, ca înainte.

I-a slăbit voința și nu mai poate să împlinească cele bune.

De asemenea, **și sentimentul i s-a schimbat**, încât **nu mai simțea legătura normală cu Dumnezeu**, și toate stările bune pe care mai înainte le simțea.

Duhul Sfânt este a treia persoană sau ipostază a Dumnezeirii și Căruia ne adresăm prin rugăciunea „**Împărate ceresc...**”, unde zicem și aceasta: „**Vino și Te sălășluiești întru noi...**”, ceea ce înseamnă că **Duhul Sfânt se poate depărta de la noi sau îl putem pierde din cauza păcatelor noastre**, pentru că **păcatul este neascultarea de Dumnezeu**.

Însă putem din nou câștiga Duhul Sfânt prin **spovedanie și împărtășanie**, după cum spune și Sf. Serafim de Sarov: „**că rostul omului pe pământ este să lupte pentru a câștiga din nou Duhul Sfânt pe care L-a pierdut din cauza păcatelor**”.

Pocăința este Sânta Taină prin care **credinciosul primește de la Dumnezeu, prin duhovnic, iertarea păcatelor mărturisite**.

Condițiile iertării păcatelor sunt: **adâncă părere de rău pentru greșelile săvârșite, mărturisirea acestor păcate la duhovnic, credința puternică în Hristos și nădejdea în îndurările Lui**.

Nicoleta Codrin

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

Nu-i așa că încep lucrurile să se lege, să prindă contur, și să înțelegeți de ce revista „Memoria NU TREBUIE” să mai fie subvenționată pentru a mai apărea pe piață, asemenea unor alte reviste ce oferă informație reală și cărora li s-au tăiat subvențiile - cum ar fi, de exemplu, revista „Lumea”?

Treizeci de israelieni (o întreagă rețea mafiotă) au fost arestați în clinica de fertilizare „Sabyc Medical Center”, sub acuzația de trafic cu ovule și grup infracțional organizat.

În timp ce femeile din România erau supuse unor tratamente chinuitoare - chipurile, pentru fertilizare, se pare că li se recoltau ovule fără știrea lor, pe care apoi evreii le împleteau unor alte femei, de data asta din Israel, (iar în care legea interzice donarea de ovule, cu sau fără bani).

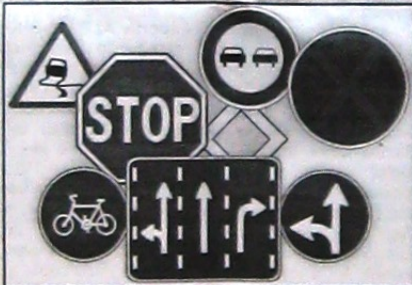
Întrând mai adânc în mătaraia acestui caz, descoperim că **Ministerul Sănătății din Israel era și el implicat în această afacere ovulieră**, dimpreună cu cel puțin doi rabini.

Nu detaliem acum faptul că toți evreii arestați au fost imediat eliberați în schimbul unor garanții bănești, cu excepția a trei israelieni, capi ai rețelei din România (sau țapi ispășitori, luați-o cum vreți), ci doar vrem să aducem în atenția opiniei publice faptul că evreii, după ce ne-au luat tot ce era de luat, au început să ne fure și ovulele femeilor! Nu știu de ce, dar pe unii i-am crede în stare să se ducă să vândă la piață chiar cartoane pline cu ouă Zigol. **Fine primo tempo.**

Secundo tempo. Cu ce se leagă mutilarea pe viață a femeilor românce de către doctorii evrei de la Sabyc?

Cu mutilarea pacienților de către evreica Ane Marie Sesserman, care se dădea drept dentist.

Sesserman a intrat practicantă în cabinetul unui medic stomatolog ce avea acte în regulă, la Predeal. Noaptea intra pe furie în cabinetul gol al acestuia, unde lucra ziua, promițându-le amatorilor de reduceri

lucrări de lux pe bani mai puțini. Nu mult mai puțin. În același timp și-a deschis ilegal în Azuga un cabinet stomatologic unde desăvârșea holocaustul dentar fără remușcări.

Carmen Cimpoca, proprietara imobilului unde Ane Marie Sesserman închiriaspă, a declarat:

„M-a ținut pe scaun de seara până la patru dimineața. Am ajuns de urgență la spital la Sinaia, cu infecție. I-am plătit 1500 de euro ca să mă nenorocască. Nu am știut că nu este medic. Acum îmi fac analizele pentru că este posibil să fi fost infectată cu Hepatita C. Ca mine mai sunt și alții.”

„Dentista” a fost pusă sub urmărire penală, aducându-i-se acuzația de înșelăciune, evaziune fiscală și exercitarea fără drept a unei meserii.

Ovreica riscă 15 ani de închisoare, dar pentru moment nu este de găsit. Momentan nu este acasă, probabil o fi la iarba verde sau la pescuit, undeva.

În acest timp poliția noastră vigilentă așteaptă să se întorcă cu infigurare pentru a rezolva prompt cazul.

Sperăm să se întorcă cu mașina personală, astfel că Poliția română să nu fie obligată să o ducă în arest cu autobuzul, cu bicicleta, sau cerbul din Azuga sau autostopul, așa cum se procedea acum, când FMI a impus tăierea fondurilor poliției și

subrezirea autorității statului, așa mafiot cum e el, în dauna infractorilor de drept comun.

Niciodată nu am înțeles cine este de fapt FMI, cine îi dă lui autoritatea de cârmător mondial și ce legătură are cu țara și istoria noastră?

A luptat în primul război mondial, sau poate în al doilea, este supraviețuitor al holocaustului, i-au murit bunicii pe câmpul de luptă?

Poate ne explică bieții noștri politicieni, care îi sărută tălpile puturoase cu tandrețe maximă, ce rol are FMI-ul în istoria României și (vorbind globalistic) în istoria statelor naționale, în afara de acela de cârmător și de călău al acestora? Fine secundo tempo.

Tertio tempo. Levy Izhak Rosenbaum, un rabin din cartierul evreiesc Brooklyn, a fost arestat sub acuzația de trafic de organe, în cadrul unei anchete FBI privind crima organizată, acțiune soldată cu arestarea a 44 de persoane, printre care trei primari din New Jersey, câțiva oficiali locali și cinci rabini. Cinci, mămicol!

Traficul internațional de organe era specializarea lui Rosenbaum, în timp ce ceilalți erau implicați în spălarea de bani și în contrabandă cu bunuri contrafacute, printre care poșete „de firmă”, de genul celor purtate de madame Udrea.

Rosenbaum cumpăra cu 2000 de dolari de la moldoveni și alți est-europeni săraci, printre care și români, rinichi pe care apoi îi comercializa în Statele Unite cu până la 180.000 de dolari.

Antropologul Nancy Scheper-Hughes, profesor la Universitatea Berkeley, susține că Rosenbaum avea contacte ferme în Israel și că rabinul avea un pistol la el în permanență cu care nu ezita să îl amenințe pe potențialii vânzători de organe dacă aceștia se răzgândeau și nu mai doreau să finalizeze tranzacția.

„Am de-a face cu criminali care se folosesc de politică și de religie”, a comentat Weysan Dun de la FBI.

Se știe, și deci nu este nevoie de prea multe exemplificări și argumentări, că țara noastră s-a numărat printre puținele state ale lumii de la începutul secolului trecut, care și-au adus contribuția majoră în dezvoltarea aviației. Imediat plăcere să încep acest articol cu numele lui **HENRI COANDĂ** care a fost inventatorul și constructorul primului avion cu reacție din lume, expus la Salonul Internațional de Aeronautică de la Paris în anul 1918. La numai trei sferturi de veac de la memorabila zi care a înscris în istoria aviației mondiale data nașterii aviației reactive, mii de avioane cu reacție ies un adevărat pământeniș de căi aeriene pe deasupra globului pământesc, care, proiectate pe harta lumii, acoperă oceanele și continentele cu o întărire amețitoare de linii.

În 1955, Green și Cross, în cartea *"The Jet Aircraft of the World"* recunosc că primul aeroreactor din lume a fost creația marelui inginer român, și, tot în același an, subliniază această mare invenție și reviste de specialitate *"American Aviation"* și *"Flying"*. În 1960, în cadrul unei festivități organizate în cinstea sa de către UNESCO, i se conferă o rară și înaltă distincție, Ordinul *"Merit pentru Cercetări Științifice"* în grad de comandor; în 1961 Aeronautica Franceză îi conferă Medalia Militară; în 1965, la New York este distins cu diploma *"Harry Diamond Laboratories"*; în 1966, cu prilejul sărbătoririi sale la împlinirea vârstei de 70 de ani, în adunarea festivă de la New York, președintele *"Wingsclub-ului"* a spus: *"Inginerul Coandă simbolizează prin el însuși, trecutul, prezentul și viitorul progresului aerian"*.

O altă "piatră de temelie" la dezvoltarea aviației a fost ing. **TRAIAN VUIA**. La 15 mai 1903 el își brevetează la Paris invenția denumită *"Aeroplan - Automobil"*. Tot în 1903 își brevetează invenția și în Anglia. Cu aparatul său "mai greu decât aerul" conceput, proiectat, construit și pilotat de el, primul din lume de acest fel, la 18 martie 1906, la Montesson, lângă Paris, realizează acel epocal zbor, primul din lume, cu un aparat care s-a desprins de sol și a zburat cu mijloace mecanice proprii. Cine călătorește astăzi la Montesson va vedea în fața Primăriei o placă memorială care atestă primul zbor din lume ca aparținând românului Traian Vuiu.

În cea perioadă de pionierat a aviației mondiale cu numele ing. **AUREL VLAICU**. În anul

Perioada interbelică a fost o perioadă de mari realizări în domeniul aviației românești.

În 1927, la 11 octombrie, la Brașov s-a inaugurat uzina IAR - Industria Aeronautică Română - și tot în același an, la București, cea de-a doua fabrică, SET - Societatea de Exploatare Tehnică. În perioada dintre cele două războaie mondiale s-au inaugurat aeroporturi în multe din marile orașe ale țării, ca Cernăuți, Iași, Timișoara, Cluj și chiar Galați și Cetatea Albă (Bucovina de Nord)!

Desigur, pe acest fond al bazei materiale proprii, apar și "așii" aviației autohtone; amintesc pe ȘTEFAN PROTOPOESCU, câștigător a 2 dintre cele 4 premii ale întrecerii din 1928 care s-a desfășurat pe traseul Praga - Cracovia - Varșovia - Lwow - Iași - București - Zagreb - Brno - Praga.

O mare personalitate a fost și **GEORGE VALENTIN BIBESCU**; în 1923 înființează *"Aeroclubul Regal al României"* afiliat Federației Aeronautice Internaționale; în 1931 execută un raid pe traseul Paris - Calcutta (India); în 1935, împreună cu Gh. Bănculescu execută un raid în Africa pentru a recunoaște noi trasee în vederea deschiderii unei noi linii, la Madagascar, iar în 1939 decolează de la Neapole și aterizează la Bengui, în Ciad. Pentru meritele sale deosebite, George Valentin Bibescu a fost ales în 1930 președinte al Federației Aeronautice Internaționale (FAI), funcție în care va rămâne până în 1941.

Și fiindcă am amintit și de numele lui **GEORGHE BĂNCULESCU**, trebuie să spun că acesta a fost primul om din lume care a zburat cu proteze la ambele picioare, în urma unui accident aviatic la Rymanov, în Cehoslovacia, în 1926; această groaznică întâmplare nu l-a împiedicat să participe în 1933, cu un avion fabricat în țară, la SET, la o cursă de 9 zile, pe distanță de 8.000 km, pe ruta București - Barcelona - Londra - Viena - Belgrad - București; tot în 1933 a făcut cursa București - Damasc - Alep - Adona - Kanya (Turcia), peste vârful munților Taurus.

Amintesc și pe marele polisportiv **ALEXANDRU PAPANĂ**: în afara pasiunii pentru aviație, a practicat la cote înalte bobul, sportul de iarnă care cere mult curaj și măiestrie; în 1931, împreună cu colegul său, HUBERT, obține la Sinaia titlul de campion la două persoane; în 1932, la Campionatele Mondiale din Statele Unite, stabilește un nou record (pe lângă faptul că a câștigat titlul suprem); în 1933 locotenentul Papană și căpitanul Hubert devin iar campioni mondiali la bob la Obersch - Reiberbau, în Germania, entuziasmând pe cei 200.000 de spectatori prin curajul vitezei de "năluca". Pe plan aviatic succesele au fost tot atât de remarcabile și numeroase: în 1935, după o metodică pregătire, urcă avionul pilotat de el la o înălțime de peste 7.000 m, ca în 1935 să doboare vechiul record, realizând 11.631 m; în 1936, la raliul New York - Los Angeles, se clasează pe primul loc la categoria avioane mici; același loc îl obține și în 1936, în cursa Miami - Havana, la care au participat 30 de concurenți.

Nicolae Iorga scria despre Al. Papană: "E sigur că propagandistul cel mai mare pe care îl avem în momentul de față este el". Papană. Acest îndrăzneț ostaș nu scrie cărți, nu ține discursuri, nu se prezintă la adunări internaționale. Dar e stăpânul indiscutabil, cu nepuțință de a fi băut, al mașinii cu care zboară".

Trebuie să relievez și numele a două aviatori: prima este **SMARANDA BRĂESCU**, înscrisă în toate enciclopediile de aviație. La 2 oct. 1931 realizează primul record mondial feminin, lansându-se de la o înălțime de 6.000 m, fiind decorată cu "Crucea de Aur" al Ordinului *"Virtutea Aeronautică"*; un an mai târziu, la "Sacramento", în Statele Unite, s-a lansat de la înălțimea de 7.233 m, devenind sportiva nr. 1 a parașutismului mondial, performanță care a fost doborâtă după 20 de ani: la 16 mai 1937 traversează Marea Mediterană, fiind prima femeie din lume care străbate distanța de 1.100 km, și tot în acel an execută raliul Londra - Paris - București, singură la bord.

Cea de-a doua aviatoră de renume mondial este **IRINA BURNAIA**. În 1935 zboară peste 3 continente, pe ruta București - Damasc - Cairo -

Luxor - Kartum - Entebbe (Lacul Victoria) și retur, cu un avion de concepție și fabricație românească, unicat, tip IAR 22, parcurgând în echipaj cu aviatorul Petre Ivanovici 16.000 km în 120 ore de zbor; tot în 1935, pe Aeroportul Băneasa, execută o gamă de înaltă acrobație, devenind prima aviatore acrobat din România.

Și cred că ar fi nedrept să nu amintesc în acest articol de savantul **ELIE CARAFOLI**. În 1928 obține doctoratul în Științe Fizice la Sorbona, ca în 1930, împreună cu ing. Lucien Virmaux, să proiecteze primul avion românesc, monoplan cu aripa joasă, o concepție originală, printre cele dintâi avioane din lume, concepție care pe parcursul anilor s-a generalizat, aviația modernă de azi de mare capacitate de transport folosind-o în exclusivitate. Obține numeroase diplome în străinătate pentru valoroasa contribuție în cercetarea științifică în domeniul aviației. Paralel cu activitatea de comunicări științifice la congrese, conferințe și simpozioane internaționale, peste 200 ca număr, printre care la Roma, Paris, Londra, el a deținut și funcția de inginer șef și director la IAR Brașov, unde a proiectat, construit și încercat diferite tipuri de avioane cu performanțe remarcabile pentru acea vreme. Bunăoară, această uzină a construit între anii 1939 - 1945 mai multe tipuri de avioane, în peste 600 de exemplare, cel mai performant fiind IAR80 care avea o distanță maximă de zbor de 940 km, o viteză de 510 km/oră, putând atinge o înălțime de 10.500 m. Tot aici, sub licență germană *Messerschmitt*, s-au construit în anii războiului peste 300 de exemplare, care aveau distanța maximă de zbor 800 km, viteza de 570 km/oră și puteau să se înalțe la 12.500 m.

Și fiindcă am vorbit de război, evoc și câteva nume de EROI AVIATORI care și-au pus viața în joc pentru Neam și Țară. Ei au luptat cu precădere împotriva aviației anglo-americane în vara anului 1944.

Gen. Maitland Wilson, comandantul Forțelor Aliate din Mediterană, a lansat ordinul Începerii bombardamentelor aeriene asupra rafinărilor de petrol și a câilor de comunicație din România, cu scopul sprijinirii ofensivei sovietice care în acel moment se desfășura în nordul Moldovei și Basarabiei. Primul oraș vizat a fost, evident, chiar Bucureștiul, unde se urmărea distrugerea rețelei feroviare, a traiului și a atelierelor CFR.

Atacul asupra Capitalei a avut loc la 4 aprilie 1944, din sudul Italiei decolând 150 de bombardiere B24 Liberator, escortate de 119 avioane de vânătoare P38 Lighting. Ajunse deasupra

Aurel Vlaicu în fața aeroplanului său

1909 el construiește aeroplanul Vlaicu I echipat cu două elice coaxiale, contrarotative, acționate de un motor francez "Gnome". În 1910, pe 17 iunie, pe Câmpul Cotrocenilor, avionul pilotat de el a zburat, ziua fiind amintită în Istoria Aeronauticii Române, întrucât a fost primul constructor român care a inventat și construit primul avion în România; apoi și-a perfecționat avionul, astfel că la Concursul Internațional de Aviație de la Aspen (Austria), în fața a 200.000 de spectatori și a 45 de concurenți din 8 țări, a obținut 2 premii întâi.

La 14 sept. 1914, încercând să treacă în zbor Carpații, din motive neștiute nici până astăzi, se prăbușește lângă Bănești, găsindu-și sfârșitul la numai 31 de ani.

Și fiindcă prin zborul lui din acea memorabilă zi de 17 iunie 1910 Aurel Vlaicu a "semnat actul de naștere al aviației române", ziua aceasta a fost declarată ziua aviației române - care se sărbătorește în fiecare an în cea de-a treia duminică a lunii iunie.

Bucureștiului, de la o altitudine de 6.500-7.000 m au lansat un covor de bombe asupra zonei Gara de Nord - Triaj.

În lupta împotriva lor au fost angajați piloți români și germani care au reușit să doboare 22 de bombardiere, pierderi considerate severe, fiind capturați 45 de prizonieri (21 ofițeri și 24 subofițeri), care au declarat că aviația româno-germană s-a apropiat uneori până la 20-30 m de valurile de Liberatoare, urmărind distrugerea lor cu orice preț.

(continuare în pag. 15)

Emilian Ghika

ZIG ZAG PRIN REȘEDINȚE DE JUDEȚ BAIA MARE - JUD. MARAMUREȘ

(continuare din pag. 4)

Dar cum călătorului îi șade bine cu drumul, să mergem mai departe și să facem prima oprire într-un alt oraș cu puternice rădăcini istorice, Baia Sprie.

Vechea pecete a orașului arată doi mineri care lovesc cu ciocanele în stâncă.

Centrul orașului îl formează Piața Libertății, încadrată de casele celor mai înstăriți de pe vremuri, cu gura pivniței acoperită cu zăbrele. Peste ele domină cele două turnuri ale bisericii romano-catolice (sec. al XIV-lea).

Casa lezuitilor, casa parohiei romano-catolice, precum și casa de lemn Cșazi constituie repere arhitectonice.

Un drum duce la **CAVNIC**, pe valea strâmtă și repede a râului cu același nume.

Localitatea minieră însă a început să-și schimbe profilul. Din cauza închiderii unor mine din zonă, mulți din cei disponibilizați și-au deschis pensiuni turistice, moderne, confortabile și bine dotate. Cavnica, deci, nu mai este un oraș minier, ci un oraș cu cca. 10 pârtii de ski noi, omologate de standardele internaționale, cu bob-skyuri și teleferic, iluminată, astfel că se poate schia până la miezul nopții.

În apropierea Cavnicii se află **comuna Sisești**, cu biserici de lemn-monumente de arhitectură, sat în care a stat multă vreme Vasile Lucaci (1852-1922), luptător pentru drepturile românilor în Transilvania, participant activ la acțiunea pentru Memorandumul din 1892.

SIGHETUL MARMAȚIEI

Ne continuăm drumul, mergând cale de 56 de km

religioase din Maramureș.

Scara ce

duce la turn

e lucrată

dintr-o

singură

bucată de

lemn, cu

tăieturi

ondulate

care țin loc

de trepte. În

podul

bisericii s-a

păstrat

„Zbornicul de

la leud”, cea

mai veche

scriere în

limba

română, cunoscută și sub numele de „Manuscrisul

de la leud”.

În **comuna BOGDAN VODĂ**, la 44 km de

Sighetul Marmației, pe valea râului Iza, se află tot o

biserică din lemn, cel mai

interesant exemplar de

arhitectură laică și religioasă în

lemn din România. Datează

din sec. al XIV-lea și se vede

de la distanță, dominând satul

cu silueta ei elegantă.

Turnul înalt are o

piramidă terminată cu o

săgeată, acoperișul mult

încălnat are streșinile largi.

Nu i s-a refăcut decât

acoperișul, pereții din lemn

de stejar, cu o vechime de

peste 600 de ani, sunt

neschimbate.

Se poate vizita în Bogdan

Vodă și casa din lemn a lui

Chiș Ioan, care, ca și

biserica, are totul lucrat cu

barda, drept și neted, ca la

rindea.

Recomand să se facă o

excursie și pe valea râului

Mara, unde în satele Vad (7

km), Berbești (12 km),

Giulești (15 km), Hârnicești

(21 km), Desești (23 km) și

Mara (26 km), sunt de admirat

porți monumentale din lemn,

case și biserici de lemn, vechi

monumente de arhitectură.

Un alt drum – orașul

Sighetul Marmației este o

poartă turnantă – duce în

stațiunea balneară **OCNA**

ȘUGATAG, la 18 km. distanță.

Se află la altitudinea de

590 m; apele acumulate în

locul minelor de sare părăsite

sunt clorosodice concentrate

și sunt o atracție pentru cei

care vin să înoate în bazinele

marl.

La numai 8 km. de Ocna

Șugatag, la poalele Pietrosului

(802 m) din munții Gutâi, într-o pădure, se află trei

izvoare de ape minerale care anunță pe trecător că a

ajuns în **comuna Breb**. Aici se află biserica de lemn

„Sfinții Arhangheli”, monument de arhitectură,

clădită la 1531.

Mergem mai departe, ajungem la **VIȘUL DE**

SUS, aflat într-un cadru natural superb: într-o parte

se află Munții Maramureșului, iar în alta Munții

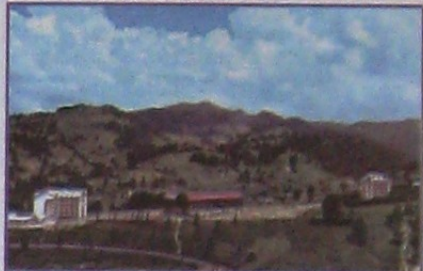
Rodnei.

Și acest oraș este o bază de pornire spre câteva

interesante puncte turistice.

Bunăoară, se poate face o călătorie cu trenulețul pe ecartament îngust, specific drumurilor forestiere (mocănița), unicul în funcțiune în țară, cu locomotivă veche de 50 de ani, cu aburi, pe sălbatica Vale a Vaserului, iar în apropiere, în **comuna Moisei** se află o câmpie plină cu statui din lemn.

Ajungem și la **BORȘA**, punctul final, după ce am străbătut de la un capăt la altul Maramureșul.

Orașul este înconjurat de masive păduroase și de numeroase izvoare de apă minerală carbogazoasă.

Biserica din lemn „Sfinții Arhangheli” este

declarată monument de arhitectură.

La 12 km de Borșa, în amonte, se află **complexul turistic Borșa** (altitudine 850 m), cu unica trambulină de ski din țară, unde se pot face sărituri de peste 100 de metri. Telefericul facilitează excursiile: Cascada Cailor, cabana Puzdrele, iar de aici, per pedes, cine are condiția fizică necesară și curaj, ajunge, după 5-6 ore de urcuș, pe vârful Pietrosului din munții Rodnei, înalt de 2300 m.

(continuare în numărul viitor)

Pagini de vacanță

RADU GYR - LIRICA ORALĂ (DIN ÎNCHISOARE)

DIN SCRUMUL MEU

Din scrumul meu mereu mă scol
și dau minunilor ocol.
Din taine ciugulesc puflin -
un fir de har, un strop de chin.

În ghimpi de întrebări mă-nșep,
mă-njunghie câte nu pricep,
dar parcă și mai mult mă dor
câte-nșeleg pe limba lor.

Zărât de patru strengnici șargi
spre patru orizonturi largi,
în fiecare zare-aș vrea
să las bucăți din carnea mea.

Și iar m-adun și mă frământ,
zbătând nelliniștile-n vânt,
flămând să știu ce-i mai târziu,
dar beat de spalme c-am să știu.

MARELE MUTILAT

Sunt jumătate-nsămânțat în lui,
ciovârte vii sădite în ogoare,
prăsilă pentru leaturl vitoare
și rădăcini înfipte în trecut.

Târâș, năluca hoitului buimac
în cârji schiloade trece peste vreme
și umbra mea beteagă parcă geme
ca o muștrare crâncenă din veac.

Pe străzi de fum mă clatin ca un dric,
Râd domnișori cu fața ca falanța
și se fereșc să nu-mi atingă zdreanța
muierile muțate-n borangic.

- Bicisnici plozii Biet! umeri de slugoi!
Coconi scopiți! Gângave rămășite!
V-am dat un cer înalt peste troițe,
iar voi călcați luceferi în noroi.

V-am dat un cer ca un iconostas
și-ați pângărit icoanele senine!
Ah, Țara mea, aș vrea să-ngrop în tine
și brațul ăsta care mi-a rămas!

RUGĂ

Doamne, răcorește țara!
Sufflă-i vântul peste râni
și alină ușor seara
plânsul mamelor vădani.

Pruncii mângâie-l pe frunte
și-i dezmiardă-ncetigor
și le spune să Te-asculte,
că Tu ești tăticul lor.

Fă din lacrimi apă vie
și cununi din suferinți.
Neamului dă-i veșnicie
și ocean de biruinți.

Dă-ne, Doamne, mântuirea
pentru jertfa ce-am adus
și ne curmă sângiuirea...
Dă-ne Pacea Ta de sus!

Și ca semn de împăcare,
odihnește morții lin.
De veghe la fiecare,
dă-le, Doamne, câte-un crin.

CÂNTĂREȚUL RĂZVRĂTIT

Făcuse-un cântec aspru și zbârlit
ca o spinare de mistreț, roșcată.
Un cântec pentru munți, pentru granit
și pentru țara lui însângerată.

L-au prins pe răzvrătitul cântăreț
și l-au zvârlit în ocnă și-n ocară...
Dar cântecul lui, gol și pădureț,
precum un sfânt, umbra descult prin țară...

Sărea cum mierdele prin paltini și prin nuci,
fierbea cu apele în scocul morii.
Neamu-și făcea din el opinci, măciuci
și basamac și praștii și prigorii.

Murea în benă vânățul poet,
dar lângă drugi și lacăte, afară,
paznici cruzi cântau și ei încet
cântecul celui ce trăgea să moară.

RADU GYR - licențiat al Facultății de Litere din
București, cadru universitar, poet, autor al sute de poezii, comandant
legionar, șeful Olteniei legionare, combatant pe front în cel de-al doilea război
mondial, deținut în închisorile comuniste

Pagină realizată de Corneliiu Mihai

In memoriam Valer Neagoe (1913 - 2008)

Cu nealinită durere, SOȚIA, ELENA STELUȚA
NEAGOE, anunță comemorarea unui an de la
treccrea la cele veșnice a soțului,
DOCTOR VALER NEAGOE, chirurgul
Spitalului CFR DIN SIMERIA, șeful Centrului
Studentesc București în 1940-1941, membru al

Senatului Legionar, pe cei care l-au fost camarazi, colaboratori și
pacienți.

Slujba de pomenire se va oficia la Biserica Ortodoxă din
Simeria, sâmbătă, 22 aug. a.c., la ora 9 și în Cimitirul Orășenesc,
la ora 12.

Veșnică să-i fie pomenirea!

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de 10 a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII IULIE: "Care este etimologia și definiția cuvântului <<holocaust>>?"

a fost dat de Lucian Brindea din Câmpina, 30 de ani, care a câștigat cartea "Mișcarea Legionară - Exprimări necenzurate" - Nicador Zelea-Codreanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Termenul original de "holocaust" (din grecește: holos = tot și kaustos = a arde) avea semnificația de sacrificare a unei viețuitoare prin ardere totală, completă.

Tribunalul Internațional de la Nurnberg a considerat crima de **genocid** ca fiind o crimă împotriva umanității, ca făcând parte din cele patru capete de acuzare ale Germaniei național-socialiste.

Abia la peste două decenii de la încheierea celui de al doilea război mondial, după războiul de șapte zile din Israel din 1967, termenului "holocaust" i s-a dat un înțeles special, restrictiv: uciderea evreilor în cea de-a doua conflagrație mondială a devenit, pur și simplu, "holocaust" ("shoah" în ebraică).

Dicționarul explicativ al limbii române definește termenul de "genocid" ca o crimă comisă cu intenția de a distruge un grup uman, național, etnic etc.

Dicționarele Larousse sunt mai ample.

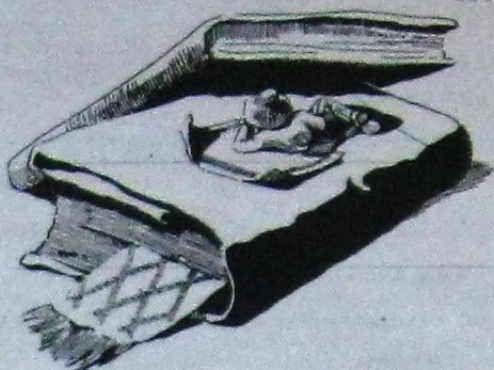
Termenul "**genocid**" a fost creat în 1944 de profesorul american de origine poloneză R. Lemkin pentru a califica acțiunea de exterminare a evreilor, a țiganilor și a altor rase, comisă în cursul celui de-al doilea război mondial.

Inițial, prin termenul "genocid" s-a căutat să se introducă noțiunea echivalentă, pentru grupuri umane, noțiunii de omucidere pentru individul izolat, adică refuzul dreptului la existență.

În sensul cel mai răspândit, **genocidul** a fost definit ca atare după cel de-al doilea război mondial în "Convenția pentru prevenirea și reprimarea crimei de genocid" adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite din 9 dec. 1948.

Potrivit celor înscrise în această convenție, **genocidul** este caracterizat ca un flagel odios care s-a manifestat în toate perioadele istoriei, atât în timp de pace, cât și în timp de război.

În articolul III al Convenției se la în considerare numai distrugerea (în totalitate sau în parte) a unui grup național, etnic, rasial sau religios.

Actele constitutive ale crimei de **genocid** sunt distrugerea fizică sau mentală a unui număr mai mare sau mai mic de persoane aparținând unuia din grupurile mai sus amintite, indiferent de mijloacele folosite (uciderea, supunerea cu intenție a grupului la condiții susceptibile de a antrena distrugerea fizică totală sau parțială, și altele de aceeași categorie).

Prin chiar natura sa, genocidul nu poate fi săvârșit de un individ izolat: el nu poate fi decât o crimă colectivă comisă de cei ce dețin puterea în stat sau în numele lor, cu consimțământul tacit sau expres al acestora. Genocidul este, astfel, o crimă de stat.

Prezența elementului intențional face din genocid o crimă esențialmente politică, deși Convenția evită să o considere ca fiind o crimă politică.

Este de observat că termenul de "holocaust", atât de vehiculat în zilele noastre, nu apare în nici unul din documentele amintite mai sus.

ÎNTREBAREA LUNII AUGUST: Credeți că politicienii români ar fi putut evita efectele pactului Ribbentrop - Molotov pentru Țară?
PREMIU: "Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu" de Șerban Micoveanu.

PERSONALITĂȚI ȘI REPERE ÎN ISTORIA AVIAȚIEI ROMÂNE (continuare din pag. 12)

Artileria antiaeriană a intervenit și ea prompt, însă efectele, după cum au declarat prizonierii americani, se pare că au fost reduse din cauza înălțimii mari de zbor, proiectilele explodând sub formațiile de bombardiere.

Chiar dacă și-a ratat în mare parte țintele, bilanțul bombardamentului din 4 aprilie 1944 a fost dezastruos pentru bucureșteni: sub sutele de imobile dărâmate au fost îngropați peste 5.000 de morți și răniți, majoritatea femei, copii și bătrâni, fiind cea mai mare pierdere suferită vreodată de capitala României în timpul războiului.

Victimele bombardamentului din 4 aprilie 1944 au fost îngropate într-un cimitir nou, numit "4 aprilie" în cartierul Giulești din București.

Aveam opt ani când a avut loc acest groaznic masacru în rândurile populației civile.

M-am adăpostit cu familia mea într-o pivniță, conform instrucțiunilor de apărare pasivă! Dacă ar fi căzut o bombă pe acest "adăpost", nu mai scriam rândurile de față. În aceeași zi a fost distrusă complet și casa mătușii mele, care se afla pe str. Carol Knapp, la o distanță apreciabilă, cca. 3 km, de obiectivul major al bombardamentului, Gara de Nord.

În total, pierderile de vieți omenești în rândurile populației civile din vara anului 1944 s-au ridicat la 7.693 morți și 7.809 răniți.

În aceste lupte s-a evidențiat căpitanul aviator **ALEXANDRU ȘERBĂNESCU**, devenit erou de legendă. A fost un pilot și comandant desăvârșit, totalizând 590 de misiuni de luptă, 235 lupte aeriene și 47 de avioane doborâte (inclusiv sovietice). Împreună cu camarazii săi era tot timpul în stare de alarmă, petrecându-și uneori chiar nopțile în cabina avionului, gata de decolare. Amintesc că puținii sunt agili care au trecut de 20 de victorii! Ultima sa luptă a purtat-o la 18 aug. 1944, când, cu numai 13 piloți, a angajat lupta cu formațiile mari de

bombardiere americane; a fost însă doborât; prăbușit pe valea Buzăului, a fost găsit mort după câteva ore de căutare, îndoind inimile camarazilor. Înmemorând la cimitirul Ghencea militar, cu onoruri, Alexandru Șerbănescu a rămas simbolul eroului aviator român, gata să se jertfească pentru țară; a fost decorat cu ordine românești și germane, iar în fiecare an, la 18 august, la cimitirul Ghencea se reunește toți cei care respectă pe cei ce au luptat pentru libertatea țării; o stradă din București și o unitate militară îi poartă numele. Legat de

evocarea succintă a marelui erou și de respectarea adevărului istoric, propun ca în Cîmigiul, lângă monumentul ridicat cu puțin ani în urmă aviatorilor americani care și-au pierdut viața în urma raidurilor efectuate pe teritoriul României în vara anului 1944, să se ridice și bustul marelui aviator Al. Șerbănescu care a fost "nașul" multor aviatori americani care au omorât populație civilă românească și au distrus fără nici o noimă străzi întregi și sute de locuințe care nu aveau nici o legătură cu mersul războiului; iar alături să se ridice alt monument, care să omagieze cei peste 5.000 de români, victime ale sângerosului bombardament american din 4 aprilie 1944. Ar fi un act de echitate, nu?

Alt aviator celebru a fost **BĂZU CANTACUZINO**, cu performanțe remarcabile atât pe plan sportiv (cum ar fi zborul din 1935, când a acoperit distanța București - Paris în 6 ore și 25 minute, sau cursa spre Amsterdam din 1936, de 5 ore și 40 minute),

dar mai ales în luptele aeriene din timpul celui de-al doilea război mondial, el doborând 27 de avioane inamice.

În timpul ultimului război s-au numărat 140 de aviatori români cu victorii raportate asupra inamicului; pe locul trei în "top", după Alex. Șerbănescu și Băzu Cantacuzino, se află comandorul **DAN VALENTIN VIZANTY**, cu 16 avioane doborâte, fiind decorat cu ordinul Mihai Viteazul clasa a II-a; după război a fost "răsplătit" cu o condamnare de 5 ani închisoare deoarece nu s-a supus "binefacitorilor" comunismului; deși împlinise 67 de ani, a "dezertat" fără regrete... la inamicul de odinioară, unde a fost primit și tratat cu respectul cuvenit unui adevărat profesionist al manșei; s-a stins din viață la Paris, la vârsta de 92 de ani.

O soartă asemănătoare a avut-o și **generalul de flotilă DAN STOIAN**. A participat în intervalul 1943-1944 la luptele din Kalinkova (Ucraina), Marea Azov și altele, cu un bombardier Junker 88, văzând de nenumărate ori moartea cu ochii; avionul său a strâpuns de multe ori zidul antiaerianului inamic, lansând peste 2.000 de tone de bombe; a înfruntat stări meteorologice imposibile și a primit un mare număr de decorații și ordine românești și germane: "Virtutea Aeronautică", "Crucea României", "Steaua României", "Virtutea Militară", "Crucea de Fier". După război, luptătorul Dan Stoian a fost "răsplătit" de noile autorități comuniste din București prin scoaterea din armată: luptase pe frontul antisovietic... A luat totul de la zero: a lucrat în agricultură, pornind de la volanul unui tractor, pentru a ajunge apoi inginer mecanic șef, apoi conferențiar la Politehnica București, Facultatea de Mecanică Agricolă. El este autorul cărților "Aviația română pe frontul de est" (1994) și "În zbor spre cetățile nistrene" (2007).

Revista se difuzează la chioșcurile cu sigla "RODIPET" din BUCUREȘTI, și din toate reședințele de județ ale țării (precum și în alte localități).

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU
STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35
SECT. 2, BUCUREȘTI, Tel.: (021) 2425471

MULȚUMIM din suflet pentru generoasele și constantele DONAȚII Doamnei SILVIA BOULESCU din GALAȚI !
 Contribuția dânselor este un motiv de optimism pentru noi deoarece ne gândim că mai există oameni în țara aceasta care să CONCRETIZEZE aprecierile asupra activității Mișcării Legionare.

Victor Macarevici - București: Am reținut un fragment rezumator din ampla dvs. scrisoare de altitudine împotriva falsificării adevărului istoric de către Andrei Pippidi în revista "Idei în dialog", referitor la răscoala de la Tatar Bunar din Basarabia (Andrei Pippidi susține că s-ar fi tras cu tunul în oameni și asemănă răscoala din 1907 cu cea din 1924 de la Tatar Bunar, ceea ce este neadevărat; în plus, aproape 90% dintre cei acuzați în producerea acestei răscoale, de fapt diversiune sovietică, au fost achitați). Reproduc declarația Dvs., utilă pentru cunoașterea istoriei necenzurate: "Eu sunt din sudul Basarabiei și la data când a avut loc răscoala de la Tatar Bunar, mai bine zis diversiunea de la Tatar Bunar, nu puteam să știu cum a pornit, cum s-a desfășurat și ce a urmat, pentru că abia mă născusem, dar mai târziu am cunoscut pe cineva care participase la acea răscoală (diversiune) și care mi-a povestit totul. Și nu un oarecare, ci un om al Moscovei, care fusese remarcat pentru serviciile aduse, fiind ales pentru a asista la sesiunea Sovietului Suprem din aug. 1940: este vorba de Stepan Feodorovici Kassa din comuna Dunăreanca (azi Zadunoevca) din fostul județ Cetate Albă. Prin răscoala de la Tatar Bunar s-a încercat nu atât desprinderea Basarabiei de România și trecerea ei la URSS în acel moment - n-avea cum să reușească așa ceva - ci crearea unei instabilități care să justifice agresiunea care a avut loc în 1940; URSS n-a recunoscut niciodată Unirea din 1918. Dar Andrei Pippidi este fiul prof. Dionisie Pippidi de la Facultatea de Istorie din București, cunoscut pentru ideile sale stângiste, de aceea exagerază (eufemistic vorbind)".

Mircea Tănăsioiu - Buzău: Decebal a fost trădat; apoi, întreaga noastră istorie se împletește cu trădări tragice pentru soarta noastră: Vlad Tepeș, Ioan Vodă Cel Cumplit, Mihai Viteazul, Horea, Cloșca și Crișan, Const. Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu etc., de aceea Mișcarea Legionară, organizație bazată pe onoare, condamnă trădarea; pentru că "trădarea a măcinat puterile Neamului" (Corneliu Zelea-Codreanu - "Pentru legionari"). "Pentru cei viteji zidim altare / Și-avem doar gloanțe pentru trădători" (Imnul Legiunii, versuri de Radu Gyr). Trădător al Mișcării este legionarul care colaborează cu dușmanii Legiunii pentru distrugerea acesteia; pedeapsa pentru ei, stabilită de Căpitan, este excluderea din Mișcare. Cred că ar trebui detaliat acest subiect într-unul din numerele viitoare.

Mihai Tecu - Timișoara: Aici vă înșelați: există sfinți români! Pornind din sec. III, de la Sf. Ierarh Alexandru, Sf. Ierarh Timotei, Sf. Gherman Daco-Românul, Sf. Ioan Casian, Sf. Mucenic Efreim, Sf. Ierarh Gheronție, Sf. Ierarh Teotim Scitul etc., toți episcopi ai Tomisului, continuând cu Sf. Grigorie Decapitolul de la Bistrița - Vâlcea (anul 780), Sf. Cuvioasa Paraschiva de la Iași (1050), Sf. Dimitrie Cel Nou - Basarabov - de la București, Sf. Paisie de la Neamț (1794), Sf. Sofronie, Mărturisitorul - luptător pentru credința ortodoxă și drepturile românilor în Ardeal și martirizat pentru aceasta de către catolici, Sf. Visarion Mărturisitorul - martirizat din aceleași motive ca și Sf. Sofronie, Sf. Ierarh Sava Mărturisitorul (1681, mitropolit al Ardealului), Sf. Ierarh Ghelasie de la

Mănăstirea Râmeț - Alba, Sf. Daniil Sihastrul de la Voroneț, Sf. Mucenic Ioan Cel Nou Sf. Ierarh Nifon (1500, mitropolitul Țării Românești), Sf. Ierarh Antim Iivreanul, Sf. Teodora de la Sihla etc., și ajungând până în sec. XX, cu Sf. Ierarh Calinic de la Cernica (1868), Sf. Ioan Hozevitul de la Neamț (1960), avem un calendar plin de sfinți români!

Grigore Velicu - Slatina: Nu înțeleg de ce considerați "obraznicie" din partea lui Nae Ionescu să scrie prefața cărții "De două mii de ani" așa cum a scris-o, afirmând că Iuda, trădătorul, suferă pentru că trebuie să suferă, și nu considerați mai degrabă obraznicie din partea lui M. Sebastian să-i ceară tocmă profesorului său această prefață, având în vedere faptul că-i cunoștea părerea despre evrei, despre trădători etc. Ce se aștepta? Să-i facă o prefață de complexitate, laudativă, ridicând în slăvi tocmă ceea ce contestă? N-ar mai fi fost Nae Ionescu, atunci! El nu suferea de personalitate multiplă, ca Nicolae Iorga, rămas de pomină cu articolul intitulat "Eu nu sunt eu". Oare profesorul a fost "obraznic", sau studentul? Apoi, v-ați întrebat de ce oare Sebastian, dacă aștepta mângâieri pe cap, n-a cerut unui coreligionar să-i scrie prefața?

Mirela Ivana - Arad: A apărut luna trecută legea

prin care toate efectele hotărârilor judecătorești de condamnare cu caracter politic sunt înlăturate de drept, și care acordă despăgubiri urmașilor deținuților politici din perioada 1945 - 1989, până la gradul II inclusiv; este vorba despre Legea 221/2009, privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 dec. 1989, care s-a publicat în Monitorul Oficial nr. 396 din 11 iunie 2009.

Cornelia Costinescu - Tulcea: Naționalismul transformă în principii sau programe devotamentul față de națiune; conținând o dimensiune diferită față de simplul patriotism care poate fi devoțiune față de țară sau națiune, lipsită însă de orice proiect de acțiune politică, de aceea legionarii nu sunt simpli "patrioți", ci naționaliști.

Cristian Rusu - Bufta: Asociația "Prietenii Legiunii" (înființată în 1936 de Căpitan, abia după dezvoltarea Mișcării) era o organizație formată din oameni care nu se puteau integra în spiritualitatea severă a Mișcării, dar care doreau să ajute material și moral Legiunea. De asemenea, oamenii politici care jucaseră vreun rol în viața publică nu puteau fi încadrați în Mișcare, ci doar în Asociația "Prietenii Legiunii". Condiții de înscriere: să ajute după posibilități, lunar sau anual, moral sau material, pe legionari. Nu puteau să facă parte din această organizație trei categorii de oameni: cei care atacaseră cu mișigile Legiunea; cei fără caracter; cei incorecți care făcuseră averi din afaceri necurate.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACȚIUNEA ROMÂNĂ"

ISSN 1583-9311

Redactor șef:

Nicoleta Codrin

Colegiul de redacție:

Emilian Ghika, Ștefan Buzescu, Ionuț Moraru, Corneliu Mihai, Ștefan Hâncu

Relații
cu publicul:

Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, București - În fiecare Vineri, orele 15-19
 (zona Circului - inters. cu Ștefan cel Mare, colț cu str. V. Lascăr)

Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493

e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

